

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PAŘÍŽI

FRANCOUZSKÁ EROTICKÁ TRILOGIE,
KTERÁ ZAPÁLÍ SVĚT

EMMA MARSOVÁ

HOTEL V PAŘÍŽI

POKOJ
Č. 3

Copyright © Emma Mars, 2014

Translation © Jiří Žák, 2015

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2015

ISBN 978-80-7505-165-3

*Všichni máme dva životy,
a ten druhý začíná ve chvíli,
kdy si uvědomíme,
že máme jen jeden.
(Konfucius)*

Paříž, v prvních červnových dnech roku 2010, hotelový pokoj dopoledne

Moje ruka se zachvěla, pak se postupně probudily prsty a jeden po druhém se na pomačkaném prostěradle pomaličku narovnal. Jako kdyby se dotýkaly kláves klavíru, začaly něžně hladit paprsky světla a stínu, které zatažené žaluzie promítaly na naše ležící těla. Byl to krásný obraz. Kdyby tak člověk mohl zůstat celé léto, bez hnutí, stočený do klubíčka v náručí toho druhého...

Takové bylo moje první probuzení vdané ženy a vládkyně svého osudu. „Vdaná,“ vydechla jsem Louisovi na krk, na místo, kde se ostýchavě začíná rozvíjet růže vytetovaná na jeho rameni. Přejela jsem květinu zvědavým ukazováčkem. Trochu jsem ho polechtala a Louis také pootevřel oči a nasyceně se usmál.

Tak tedy vdaná. Uběhla jediná noc od chvíle, kdy mě nechal unést a potom mě postavil tváří v tvář slibům, které jsem mu kdysi sama dala. Chtěla jsem si ho vzít, byla jsem to já, kdo ho požádal o ruku. A teď tedy jsme muž a žena, skutečně a navždy. Uběhla jediná noc a já se v duchu ptala, jestli ze mě stačila udělat někoho jiného. Změnilo se mé tělo? Za poslední rok ztratilo obliny dospívání a v rukách milence se naplnilo úplně novým půvabem. Co mu teď přinese dospělost manželství?

Budeme se hladit jinak? Ztratí naše hlazení vášně, nebo naopak najdeme nové jaro? Nezmění se nic tím, že mi včera na prst navlékl snubní prsten?

To odmítám. Chci věřit ve věčné obnovování naší touhy. Nedo-
kážu si představit, že by se náš oheň proměnil v jiskry, řeřavé uhlíky
a v popel, jako v tolika jiných manželstvích.

Naše svatební noc nám nabídla naprosto nečekanou rozkoš.
A pokud jsem včera dosáhla orgasmu v autě u Notre Dame, byla
to jen předehra smyslného pohádkového světa, který pro mě Louis
připravil...

Odnesl mě až do haly.

V drkotajícím výtahu mi rozepnul šaty.

Pak se sám svlékl a tak pospíchal, že jednotlivé části ošacení od-
hazoval přes rameno. Některé zůstaly ležet na zemi, jiné visely na
lustrech v chodbě.

Když jsme vstoupili do Joséphinina pokoje, už jsme byli nazí.
V ruce jsme drželi klíč, který mi Louis dal. Odtáhl červené taftové
čalounění na zdi. Za ním se skrýval zámek, který Louis odemkl.
V prosklené výplni se ozvalo cvaknutí. Louis strčil do dveří a před
námi se otevřel vchod do pokoje číslo dvě. Manželské teritorium.
Kdo tady pobýval před námi? André a Hortense? David a Aurora?
Byly v místnosti také instalované kamery, zachycující Davidovy se-
xuální úspěchy u mých bývalých kolegů hotelů?

Potlačila jsem všechny myšlenky a nechala se za ruku vést do-
vnitř. Zařízení, malba, bílá prostěradla a neposkvrněný bílý náby-
tek, to všechno tady bylo mnohem střízlivější než v Joséphinině
pokoji. Tajná schránka pro panny, v níž všechno začíná od nuly.
Okamžitě jsem si všimla, že kromě jediného okna vedoucího na
ulici pokoj nemá s výjimkou těch utajených dvířek žádný jiný vý-

chod. Nedalo se tam prostě dostat jinak než přes Joséphinin pokoj číslo jedna. Oba pokoje do sebe pasovaly jako ruská matřoška. Tím, že jsem tam vstoupila, ocitla jsem se na konci svého pátrání po pravdě a rozkoši? Znamenalo to, že už neexistuje žádný další klíč, jež bych měla najít, žádné jiné dveře, které by vytvořily překážku mezi našimi těly, připomínající dvě polokoule jediné zeměkoule? Moje rozkoš se valila jako rozbouřená voda a potok světla mě v tu chvíli oslepil.

Ano, naštěstí jsem už neobjímala ducha. Konečně byl ve mně, zmítal se na mně a sténal mi do ucha. Jeho vůně už konečně nebyla jen vzpomínkou a já jsem v záhybech svých pocitů skotačila jako štěně pod dekou.

Když jsem ho škrábla vpravo nahoře do zad, krátce a bolestně se zašklebil. Zvedla jsem hlavu, zvědavě mu nahlédla přes rameno a našla další rozmar Abecedního muže. Stéphane mi o jeho plánu předem řekla a já teď skutečně spatřila, jak má na kůži bez jakýchkoliv ozdob vytetovaná písmena S a F, *Semper Fidelis*. Navždy věrný. Věrný komu? Mně? Přísaze, kterou jsme právě složili?

Na okamžik jsem si pomyslela, že se ho zeptám, jestli mě svým způsobem nezradil, když přede mnou zatajil svou minulost.

Ale on mě popadl za zadek a přitiskl mě k sobě. Po noci plné vzdechů a stenů teprve teď začínal náš první manželský den. Bylo snadné a pohodlné se s tím pro tuto chvíli spokojit. Prožívat rozkoš. Aby lépe zastínila zbytek. Aby nás chránila.

1.

8. června 2010

V pokoji číslo dvě jsme strávili skoro celý den a následující noc. Teď, když jsme měli před sebou celý život, se čas nějakým zvláštním způsobem zkomprimoval. Můj strach mi připadal neopodstatněný a já se s tím pocitem nedokázala smířit.

„Proč nezůstaneme tady?“ zeptala jsem se mezi zmačkanými prostěradly. „Je nám tady dobře, ne?“

V mé prosbě byla bezpochyby obsažena i trocha nostalgie. Měsíce strávené v Joséphinině pokoji se rovnaly rozkoši, lenosti a bezstarostnosti. Vysněný život, jenž zářil v mých vzpomínkách jako zlatý věk naší lásky.

Louis na mě vrhl odzbrojující úsměv, který mě od našeho prvního setkání vždycky zbavil veškerého podezření, jaké jsem vůči němu cítila. Byl to úsměv, který by mnozí lidé označili za pustošící, ale já v něm četla dětskou nevinnost. Člověk dokáže odolávat příliš sebejistým svůdcům, ale lze vůbec bojovat s takovou čistotou a líbezností?

Strčil si pod hlavu polštář, aby měl obličej ve výšce mé tváře. V očích mu duhově zářily líné paprsky končícího dne.

„Mám paní Barletové připomínat, že má od této chvíle k dispozici mnohem pohodlnější domov?“

Z této vzdálenosti, v níž mě hýčkal jeho pravidelný dech a opály mě závany jeho vůně, jsem žádný protiargument najít nedokázala.

Čekal na nás nově zrestaurovaný palác slečny Marsové se stovkami metrů čtverečních. Ale stejně tu byla jedna maličkost, která...

„Myslela jsem, že ho policie až do soudního projednávání uzavřela.“

„Ne. Zerkimu se podařilo dojednat, že zapečetěný zůstane pouze vchod do suterénu. Zbytek domu patří nám.“

Nepostradatelnému advokátovi se opět podařilo jako zázrakem odstranit překážky tyčící se kolem Louise. Bude to tak pořád? Podaří se díky jeho mistrovství odfouknout všechny mraky, které stahovala nad mým manželem justice?

„Můžeme se tam vrátit hned... Samozřejmě jestli chceš.“

Na stránkách časopisů o bydlení všichni autoři bez výjimky palác slečny Marsové obdivovali a tvrdili, že je to vysněný dům všech novomanželů. Přesto jsem na to místo neměla jedinou dobrou vzpomínku. Byl to jistě dokonalý dům, ale naše láska v něm nezačala a naše city se s historií tohoto místa nepropojily.

„A až budeš chtít být sama, nic ti nebrání jít do toho tvého bytčku. Třeba bys tam mohla psát...“ dodal něžně a velkomyslně.

Narážka na naši společnou vášeň mě samozřejmě dojala. Navíc mě uklidnilo, že se můžu ukrýt do svého hnízdečka pod střechou. Nestanu se vězenkyní paláce slečny Marsové jako Aurora v bytě George Sandové na Orléanském náměstí. Kdykoliv se budu moci vrátit ke své nezávislosti ve čtvrti Marais, nacházející se jen pár sta-

nic metra od našeho nového domova. Tak proč mi připadá návrat „domů“ jako krok špatným směrem?

Tiché tūk tūk na prosklené dveře přerušilo mé úvahy. Stále ještě nahý Louis vyskočil z postele a šel Ysiamovi otevřít. Stihla jsem si jen tak tak přes sebe přetáhnout prostěradlo, které v tomhle ostrém světle stejně prosvítalo. Hotelový poslíček vešel dovnitř, evidentně v rozpacích, a usmíval se jako vždycky.

„Dobrý den, slečno Elle,“ pozdravil mě jako obvykle velmi uctivě. V ruce nesl velkou cestovní tašku.

„Dobrý den, Ysiame. Pojď dál.“

Vedle Sophie patřil tenhle mladý muž ze Srí-Lanky k nejdůvěrnějším lidem mého okolí. K těm, které jsem moc ráda vídala. Skutečnost, že se teď objevil v tomto pokoji, mi připadala naprosto přirozená. Díky jeho přátelství jsem si uvědomovala, že Hotel des Charmes se bezpochyby nejvíc podobá mé představě domova, jakkoliv to bylo v případě hodinového hotelu zvláštní a nemístné.

Ysiam vybalil z tašky věci, pro něž ho Louis poslal domů, a pečlivě je rozložil na opěradlo židle. Louis mu za jeho úsilí zaplatil a Ysiam se s chápavým úsměvem vzdálil.

Můj muž se rychle oblékl, pak si v košili a v bílých lněných letních sluníčkových kalhotách stoupl před postel a hlasem imitujícím zpěvavý akcent hotelového poslíčka oznámil:

„Kdyby se slečna Elle uráčila a doprovodila mě na můj zámek...“

Vzal mě za ruku, prudce si mě přitáhl k sobě, chytil mě za boky a rukama vyzkoušel, jak se změnilo tělo, jež teď patřilo výlučně jemu.

Pokud by mohl někdo přesně popsat, jak se za tu dobu vyvinulo, byl by to pouze on. Zažil mě nejdřív baculatou, pak drobnější, s napjatější pokožkou, a teď rozkvetlou v dospělou ženu. Zabořil nos do prohlubně na mém krku a zhluboka nasál mou vůni, jako by to byla droga.

„Zbožňuju vůni tvé kůže, když z ní vyprchá parfém...”

„Já vím... Voním božsky“, odpověděla jsem trochu hloupě.

Ale z jeho naléhavého pohledu jsem pochopila, že si vůbec nedělá legraci. Rukou vyjel od zadku až nahoru k mému zátylku a něžně ho stiskl.

„Myslíš, že bys ho mohla přestat používat?“

„Parfém?“ vykřikla jsem.

„Ano... Abych cítil tvou přirozenou vůni. *Tebe*.“

Vida, kam až došel ve svých rozmarech. Zase další zkouška? Včera v noci mezi dvěma steny slíbil, že jich má pro mě ještě pár připravených.

Znovu jsem na jeho návrh reagovala s lehkým nadhledem.

„Drahý pane, abyste mi zabránil používat parfém, musel byste mě k tomu přinutit.“

„Dobře, přesně to se chystám udělat“, odpověděl. Konečně i on začal žertovat. „Řekněme, že to plánuji na nejbližších padesát nebo šedesát let. Vyhovuje vám to?“

„Hm“, odpověděla jsem a ušklíbla se. „Zní to sice hezky, ale zatím parfém používat budu.“

Po několika vášnivých polibcích do mě pronikl, vestoje, celý oblečený, jen z rozepnutého poklopce vytáhl úd. Mám tyhle spontánní rychlovky strašně moc ráda. Nikdy nám spolu nebylo tak dobře, jako když jsme nechali volný průchod nečekaným tužbám.

Zkušeně si mě otočil, položil mě na břicho a opřel o okraj postele, takže jsem se koleny skoro nedotýkala země. Potom si za mě klekl a vzápětí jsem ucítla, jak jazykem proniká do mé brázdy, jak jím jezdí od zadečku zpátky ke kundičce. Chvějící se mokrou špičkou protahoval obě dírky, a když mě pak rukama vzal za zadek, zatoužil po intenzivnějších pocitech. Postupně do mě strkal prsty, jazyk a nos. Nedočkavě a vlhce jsem se mu otvírala dokořán. Mé pohlaví, nebo spíš *naše* pohlaví, se proměnila v DNA našeho vztahu, k níž jsme se vraceli v každé důležité etapě našeho příběhu.

Nikdy jsme nesestavili seznam našich nejoblíbenějších pozic, ale pozice zezadu k nim bezpochyby patřila. Louis to instinktivně pochopil, když mi před rokem, v době, kdy pro mě ještě byl jen pronásledovatelem bez tváře, poslal následující anonymní poznámku: „Při pozici zezadu dosáhnu orgasmu snadněji než při jiných pozicích... Právě proto, že je to tak zvířecí.“ Od naší první noci jsme si tuhle pozici zamilovali oba.

Ale kupodivu do mě tentokrát nepronikl hned a nechal svůj úd orosený touhou a s extrémně napjatou uzdičkou potulovat se chvíli kolem mé vaginy, ťukat na mé perineum a otevřené pysky. Evidentně cítil uspokojení, když viděl, jak se moje žízeň proměňuje v utrpení... Pak už jsem to nemohla dál vydržet a musela jsem ho úpěnlivě a na rovinu poprosit:

„Strč ho tam... Prosím tě, strč ho tam!“

Pomaličku ho do mě začal sunout, s rozkoší anglického dandyho natahujícího si rukavici a vychutnávajícího každý pocit, který mu postupně pronikání údu mohlo přinést. Pak, jako kdybych ho

do sebe vtáhla, vyrazil posledním krátkým pohybem kupředu. Už v tom nebyla žádná vypočítavost. Podobně jako včera večer v autě, i teď nechal úd chvět se v mých hlubinách, poblíž děložního hrdla. Každá jeho křeč masírovala mou chvějící se sliznici a probouzela ty nejvzdálenější zóny mé kundy.

Ale rychle změnil tempo a jeho pohyby tam a zpátky začaly být čím dál pravidelnější a průbojnější. Tetování na jeho podbřišku se při každém přírazu otisklo mezi mé pŕlky. Dnes si už nemyslím, že ve mně tato pozice probouzí zvíře. Způsobuje, že zapomínám, kdo jsem, že se proměňuji v kus masa vnímajícího rozkoš. Je to přesně tak. Ráda se vystavuji těm nejšílenějším útokům.

Závěrečné zrychlení spustilo takový přechod do jiné tóniny, jaký jsem ještě nikdy nezažila. Nedokázala jsem zadržet dlouhý pronikavý výkřik, trvající po celou dobu, kdy jsme spolu prožívali orgasmus.

Byl to křik na rozloučenou s Hotelem des Charmes. Bezstarostné sbohem. Pozdrav našemu manželskému životu.

Bála jsem se návratu do rue de la Tour-des-Dames. Klidně jsme se tam mohli potkat s Davidem. Ale ne, dnes v podvečer byla ulice prázdná a pouze hladové mňoukání Félicité rušilo momentální klid.

„Pojď sem, zlatíčko!“ zašeptala jsem a vzala chlupatou a vrnící kouli do náruče.

Můj švagr David se neobjevil od chvíle, kdy mi připravil past v Hotelu des Charmes, kde mě málem nechal svými pohůnky znásilnit!

Bála jsem se sice, že se objeví, ale současně jsem hořela touhou vyrovnat si s ním účty za ten večer i za to, jak se chtěl pomstít mladšímu bratrovi. Ale příkazy napomádaného advokáta Jeana-Marca Zerkiho byly v tomto ohledu jasné: Pokud si chceme uchovat převahu nad protivníkem, musíme se od něj držet dál. Jistě, komplikace spočívala v tom, že byl naším sousedem, ale kromě náhodných setkání jsme se museli jakýchkoliv provokací vyvarovat.

Mohli jsme sice Davida nakrásně ignorovat a nevyslovovat jeho jméno nahlas, ale těžko jsme ho mohli vymazat z povrchu zemského. Připomínala nám ho spousta věcí, včetně pošty, která se hromadila na poličce vedle vchodových dveří. Mezi obálkami a prospekty jsem si všimla loga a obálky časopisu *L'Économiste*, ještě zabaleného ve fólii. Časopis, v němž pracoval François Marchadeau, byl týdeník vycházející pravidelně každou středu, ale předplatitelé ho dostávali už v úterý. Exemplář, který jsem držela v ruce, přišel tedy dnes ráno, čerstvě vytištěný a zabalený. Na první stránce přilákala mou pozornost upoutávka uvedená v rámečku v křiklavě červené barvě. Málem jsem vyjekla úžasem.

Barlet: Deník zkaženého dítěte!

Horečnatě jsem roztrhla obal a listovala stránkami, dokud jsem nenarazila na svůj sloupek. Tolik jsem pospíchala, že jsem roztrhla stránku s reklamou na kosmetiku pro zralé ženy, jejíž tvář se stala jedna stárnoucí hollywoodská hvězda.

Konečně jsem ho našla. Plné tři stránky s velkou Davidovou fotografií. Nevěděla jsem, jestli mám začít dupat pýchou, nebo vzteky. Článek mi otvíral přístup mezi elitu a jakýkoliv čtyřiaadvacetiletý žurnalistický učen by ho považoval za zasvěcení. Jenomže Marchadeau

tím, že ocitoval Davidovo jméno, porušil naši dohodu. Dal přednost malé osobní vendetě před Louisovými i mými zájmy. Za důkaz jsem považovala znění titulku z první stránky. Marchadeau se snažil pošpinit obraz generálního ředitele Barletovy skupiny v nejkritičtějším okamžiku Davidovy kariéry. „Deník zkaženého dítěte!“ To se velice lišilo od neutrálního titulku, který mi slíbil. „Soukromý život absolventa polytechniky. Nebo něco takového,“ řekl mi.

Jediné, co z naší dohody respektoval, byl můj pseudonym. Vybrala jsem si ho natruc Davidovi – ve spojení s rodinou Barletových mu muselo být jasné, kdo je ve skutečnosti autorkou. Émilie Lebourdaisová. Kdo jiný mohl znát tohle jméno, spojené s Davidovou minulostí, a disponovat tolika pikantními historkami o životě velkého šéfa?

„Co to čteš?“ zeptal se mě Louis zdálky.

„Hm, nic...“ odpověděla jsem. „Politické komentáře v *L'Économiste*.“

Louisovi jsem o tomto článku neřekla, a vzhledem k tomu, jaký to nabralo obrat, nepochybovala jsem o jeho reakcích. Zbaběle jsem časopis zavřela a strčila ho do hromádky dalších magazínů.

„Tvůj vztah ke starým megalomanským politikům mě nikdy nepřestane překvapovat, miláčku!“

Po této poznámce mě nechal zabývat se mými věcmi. Jenomže vzkaz na záznamníku pevné linky přiřivil můj strach a přilákal jeho pozornost.

„Dobry den, Annabelle...“

Poznala jsem hlas Davidovy asistentky Chloé. Vrhla jsem se k záznamníku a stáhla zvuk na minimum, ale zlo už bylo spácháno. Louis se vrátil z haly.

„Co nám chce tahle?“

„Pst!“ řekla jsem a doplnila to rozčileným gestem.

Už jsem mu nemohla zabránit poslouchat, a tak jsem si to mohla vyslechnout taky.

„David mě pověřil, abych vám zavolala kvůli tomu článku v L'Économiste...“

Louis užasle zakoulel očima. „Článek?“ naznačily jeho rty. Nechtěl přerušit sekretářčin hlas.

„Chtěl by se s vámi sejít...“

„Nepřipadá v úvahu,“ zamumlal Louis a odmítavě zamával ukazovákem.

„Nechci vás znepokojovat, ale dnes ráno jsem zaslechla část rozhovoru s jeho advokátem, doktorem Boffordem... A ten zvažuje trestní oznámení pro pomluvu.“

V jejím sebejistém tónu jsem rozeznala i špetku zadostiučinění. Musela mít radost, že mě její šéf bude žalovat, vždyť jsem si ji dovolila vydírat kvůli její sexuální orientaci.

„Téhle nepříjemnosti jde ještě zabránit, ale musíte se s Davidem neprodleně sejít. Díky, že mi zavoláte, jakmile dostanete můj vzkaz. Doblujeme schůzku.“

„Tak proto ses tvářila tak spiklenecky? Kvůli tvému článku v tomhle škváru?“ zeptal se mě Louis najednou mnohem chladněji, když vzkaz skončil.

„Vůbec to není tak, jak si myslíš...“

„Nemyslím si nic. Byl bych rád, kdybys mi to vysvětlila. Jen ti chci připomenout, co nám radil Jean-Marc. Až do procesu co nejmeně kontaktů s nepřátelskou stranou.“

Napomádovaný Zerki se před několika dny, když jsme seděli u skleničky na terase kavárny TrésOr, vyjádřil v tomto ohledu opravdu zcela jasně. Hlavně Davidovi nesmíme naznačit, jaké materiály na něj máme – zejména se nesmíme zmínit o tom famózním ruském videu –, vzhledem k blížícímu se soudnímu projednávání Delacroixovy aféry a skandálu se Sauvageovou galerií. Dokud neproběhne soud, Louisovi pořád hrozí tříleté vězení. To samozřejmě ospravedlňovalo jeho nervozitu a opatrnost.

Vysvětlila jsem mu tedy obsah dohody, kterou jsem s François Marchadeauem uzavřela. Že napíšu sloupek o jednom obyčejném dnu generálního ředitele Barletovy skupiny a Marchadeau mi za to dá k dispozici své známosti a poskytne pomoc při pátrání.

„Takže jsi mou současnou situaci vystavila riziku jen proto, aby ses mohla hrabat v minulosti mé rodiny?“ řekl Louis po chvíli mlčení. Jeho hlas šlehal jako bič.

„Nic jsem nevystavila riziku. Telefonát Chloé je obyčejný bluf.“

„Mně to tak nepřipadalo...“

„Právně nelze dokázat, že jsem ten článek psala já. Jestli bude chtít Davidův advokát za něj někoho popotahovat, musí oslovit oficiálního zástupce *L'Économiste*.“

„Já Bofforda dobře znám a vsadím se s tebou, že oznámení, kterým vyhrožoval, už určitě podal. Je jako pes, stačí mu hodit kost a hned se do ní zahryzne.“

Jako kdyby Félicité pochopila, že mluvíme o psu, přiběhla a začala se třít nejprve o Louisovy nohy a potom o moje.

Chtěla jsem ji zahnat, protože jsem viděla, jak Louis jen stěží zadržuje vztek, ale on mě jemně chytil za ruku.

„Můžu se tě zeptat...“

Zdalo se, že váhá. Báł se mé odpovědi?

„Na co?“

„Co Marchadeau vyčmuchal?“

Takže ho moje pátrání zajímalo, ačkoliv se vždycky mým otázkám vyhýbal a nestydatě lhal o své minulosti.

Možná to je známka, že se ostýchavě začíná otvírat. Možná se se mnou chce konečně podělit o svá poslední tajemství, teď když z nás manželství učinilo jedinou bytost. Nebo se chce ujistit, že i se svým komparsem stojím stále ještě na jeho straně a že ho nemůže ohrozit, co jsme v poslední době objevili...

„Nic, co bys už nevěděl o Émilii a Davidovi Lebourdaisových.“

Vybrala jsem ta jména a příjmení schválně. Louis zachoval kamennou tvář a ani se nepohnul. Ale jeho mlčení se rovnalo přiznání.

„Nebo nic, co bys už ostatně neviděl,“ pokračovala jsem a sáhla do kabelky pro mobil.

Několikrát jsem palcem rychle klikla a otevřela poslední vzkazy, které mi Marchadeau poslal ze Saint-Malo: Fotografii vánočního stromku v rodině Lebourdaisových a formulář Émiliina přijetí do Saint-Broladre.

„No a... Co k tomu mám dodat?“ řekl a pořád si zachovával kamennou tvář.

„Já nevím. To mi řekni ty... Jedná se přece o tvého nevlastního bratra a o tvou velkou lásku z mládí.“

Zašklebil se, jako by od sebe chtěl má poslední slova odehnat.

„Co?“ naléhala jsem. „Přece to nemůžeš brát takhle.“

Zvláště na mě pohlédl a v jeho pohledu se střídala něha a výčitky, jako kdyby všechno, co jsem mu na rovinu řekla, v něm vyvolalo úlevu, ale zároveň jako kdybych ho tím ponižovala.

„Můžu...“ odpověděl nakonec potichu. „Můžu.“

„Vždyť jsi ji miloval.“

„Ano,“ opět přisvědčil.

„Takže ti vadí, když jí říkám příjmením? Mam jí říkat radši Aurora?“

„Ne. V tom ten problém není.“

To, jak to v něm vře, se dalo poznat z křečovitého chvění svalů kolem jeho úst. Na čele a kolem očí se mu objevily drobné vrásky.

Jako kdyby mu nějaká vnitřní síla bránila vyřknout slova, jež by ho konečně osvobodila. Byl zamčený zevnitř, ale kdo vlastní klíč?

„Tak co? Pořád ještě ji miluješ?“

„Samozřejmě že ne!“ vykřikl.

Vzápětí se však ovládl, chytil mě za kypré boky a elegantním pohybem tanečníka tanga si mě přitáhl k sobě.

„Ty dobře víš, *koho* dnes miluji.“

„Její dvojnici?“ odvážila jsem se zeptat. Toužila jsem, aby mi to vyvrátil.

„Nemůžu ti lhát. To jsem si myslel zpočátku, když jsem tě našel... Ale s ní jsem ani zdaleka neprožil to, co prožívám s tebou.“

Poprvé se přede mnou o Auroře zmínil jako o důležité části své minulosti.

„Opravdu?“

Chvilí hledal slova, ale pak se mu zablesklo v očích a řekl:

„Nikdy jsem Auroru do ničeho nezasvěcoval. Nikdy jsem s ní nestrávil rok zavřený v Hotelu des Charmes a nemiloval se s ní

ve dne v noci. Nikdy jsem s ní nesdílel vášně k psaní jako s tebou...”

Seznam všeho, co nás spojovalo, byl přesvědčivý. A přesto jsem se nepřestávala trápit, že jsem jen mladší a zajímavější dvojnice...

„Jestli tě náš vztah tak naplňuje, nemáš přece vůbec důvod se na Davida zlobit.“

„Ano... Přesně jak říkáš. Ale já se teď už jen bráním jeho útokům. Jakmile bude po soudu, myslím, že spolu my dva definitivně skoncuje.“

Nemohla jsem se ubránit, abych si nepomyslela, že oba mají svou verzi o téže ženě.

Ale pokud se Louis chystá zakopat válečnou sekeru, v Davidově ofenzivě se stejný pacifismus rozeznat nedal. Co nám ještě chystá? Na okamžik jsem si vzpomněla, jak mě v tom černém pokoji vyfotografoval nahou a roztaženou. Přinutila jsem se tuhle vzpomínku zahnat.

„Ale od tebe,“ řekl Louis a něžně mě políbil na čelo, „očekávám stejnou neutralitu. Přestaň si hrát na Sherlocka Holmese.“

„Škoda. Tahle role mě začínala bavit,“ pokusila jsem se o žert.

„Mluvím vážně, Elle. Aurora je Davidova biologická sestra. V jednu chvíli jsme se kvůli tomu hádali. Ještě žije a zvolila si život v ústraní... Tím celý příběh končí. Už nemá smysl se k němu vracet. Shodneme se na tom?“

Tím celý příběh končí. Tím bych si chtěla být jistá. Ale proč Armand pořád chodí na Orléanské náměstí? Jaký je podíl Émilie-Aurory v akciové společnosti řídící Hotel des Charmes? Byla agentura Krásky noci založena s jediným cílem, najít Aurořinu dvojnici, tedy

mě, a iniciovala její založení ona? Nebo co ta dohoda, kterou mezi sebou oba bratři evidentně uzavřeli, aby ji nechali zmizet ze světa?

Ale zase jsem svým pochybnostem nasadila náhubek a polibkem potvrdila *status quo*. Rozdrtila jsem svými rty jeho, abych udusila slova, která by z nich mohla vyjít.

2.

10. června 2010

Hned následující den poté, co jsme se vrátili do rue de la Tour-des-Dames, jsem pocítila touhu odtud vypadnout. Louis se choval nesmírně pozorně a něžně a snažil se, abych si zamilovala místo i manželský život, ale já žíznivě toužila po nezávislosti a svobodě, kterou mi žádný z jeho zamilovaných projevů nemohl nahradit. Jeho paže mě objímaly něžněji, než jsem kdy doufala, ale když se kolem mě sevřely, připomínaly mi svěrací kazajku, které jsem se chtěla aspoň na chvíli zbavit.

A pokud jsem se smířila s paktem o neútočení, nechtěla jsem se proměnit v Auroru... V krásnou vězenkyni v drahocenné schránce plné drahých kamenů, historie a tajemství.

A tak jsem pod záminkou hledání práce na plný úvazek, trvalejší, než byly moje články pro *L'Économiste*, chodila ven. Louis naopak vůbec nebyl schopen naplánovat si nějakou profesní budoucnost. Protože problémy se soudem nebyly ještě ani zdaleka u konce a nadále byl objektem očerňovací aféry, kterou proti němu vedl prostřednictvím Antoina Goberta David, ocitly se jeho aktivity galeristy na mrtvém bodě. Galerie Barlet-Sauvage pravděpodobně své brány neotevře dlouhé měsíce. Ale Louis z toho byl spíš rozmrzelý, než aby ho to nějak zvlášť znepokojovalo.

„Víš, s náhradou škody, kterou pro mě vymohl po propuštění z Barletovy společnosti Zerki, můžeme oba žít až do konce života a nemusíme se starat o peníze,“ řekl mi s jistotou, že se budu stejně jako on těšit pohodlnému lenošení, v němž si sám tak liboval.

Nelhal. Náhrada za propuštění, kterou mu advokát vyjednal s Barletovou skupinou, nám skutečně umožňovala žít v nejluxusnějším ústraní, a pokud bychom to tak cítili, nemuseli jsme pracovat. Nicméně já tuhle situaci předvíдалa dávno předtím, a to, co by ostatní přivítali s nadšením výherců loterie, se pro mě rychle proměnilo v pozlacenou klec.

Našla jsem dokonalé alibi, abych z ní mohla uniknout.

„Pro tebe je to snadné... Jsi zvyklý vyhrávat bez boje. Ale já takhle vychovaná nebyla. I kdyby to mělo stačit jenom na večeři v restauraci, chtěla bych si vydělávat vlastní prací. Rozumíš?“

„Myslím, že ano... Dokonce jsem přesvědčen, že bych na tvém místě reagoval stejně.“

„To s tebou nemá nic společného,“ dodala jsem a něžně pohladila jeho strniště hřbetem ruky. „Dělám to kvůli sobě... kvůli mamince.“

Na zmínku o Maude reagoval zamračením a *in extremis* zadržel zraňující poznámku: Tvoje matka je mrtvá, Elle. Proč se na ni pořád odvoláváš a nespoleháš se víc na svůj názor?

Ale místo toho, abych si hledala práci, toulala jsem se spíš po hospůdkách v okolí. Těšila jsem se z teplého jara, vystavovala se sluníčku na terasách a porovnávala kvalitu *monaca*, které mi servírovali. Střídala jsem stolky a ulice a pomaličku jsem se propa-

covala až na severní hranici obvodu, na bulvár des Italiens. Mou pozornost přilákal plakát visící nad vchodem do kina: *Neznámá z Paříže*. Ale spíš než název mě zaujal podtitul, jenž ve mně vyvolal vzpomínky, a já se vrátila do minulosti. „Minulost zabila její přítomnost.“ Byl to onen retrofilm, jehož natáčení jsem se vloni stala svědkem u stanice metra Saint-Georges, když jsem šla na schůzku do Hotelu des Charmes. Před několika týdny jsem tenhle plakát viděla poprvé.

Zápletka mi připadala dost slabá, a kdyby mě nezaujaly scény natočené v reálné dekoraci Nových Athén, určitě bych odešla ještě před koncem filmu. Zvláštní shoda ovšem byla, že film vyprávěl příběh pomsty jedné ženy, kterou po její deportaci do Polska nahradila jiná. Když se zachránila a po válce se vrátila do Paříže, zjistila, že její náhradnice se jí podobá jako dvojnice. Začne se potulovat po čtvrti a pronásledovat manžela a jeho novou družku jako vyzábělý stín, jenž se vrátil ze světa mrtvých. Nakonec proradný pár zabije způsobem, jakým během posledních let viděla umírat tolik lidí: plynem.

Záběry, natáčené kdysi před mýma očima, byly zařazené až těsně před koncem filmu. Ve chvíli, kdy se Esther, žena, která přežila koncentrák, chystá vykonat svůj hrůzný čin. Vychází z metra a přechází náměstí Saint-Georges směrem k ulici Notre-Dame-de-Lorette. Dlouhý záběr sleduje její chůzi a kamera se nakonec odpoutá ze země jako jeřáb, aby zdůraznila naléhavost dramatu.

„Krucí...“

Vykřikla jsem to nahlas. Kino bylo naštěstí ze tří čtvrtin prázdné.

Ještě po závěrečných titulcích jsem zůstala dlouho sedět a nemohla jsem se vzpamatovat z ohromení. Ve chvíli, kdy Esther vycházela z náměstí, jsem bez jakýchkoliv pochybností poznala ženskou postavu, která se mihla v zadním plánu. Filmaři tomu říkají omyly při natáčení a vyvěšují je na svých internetových stránkách. V tomto případě šlo o chodkyni, jdoucí po rue Notre-Dame-de-Lorette opačným směrem proti kameře. Z tohoto úhlu byla naprosto k poznání. Aurora...

Takže jsme obě v jediném dnu prošly stejným místem, kde se natáčelo, a nepotkaly se... Bylo to ten den, kdy jeden můj bývalý klient tvrdil, že mě viděl?

Od této chvíle nemůže nikdo tvrdit, že si vymýšlím. Na konci filmu je hmatatelný důkaz, že v červnu roku 2009 ještě pořád žila.

„Proč mluvíš tak potichu? Jsi v kostele, nebo co?“

„Jsem v kině, Soph.“

„V kavárně Antiquaire za dvacet minut?“

„Za deset... Nejsem daleko.“

Léta běžela a náš hlavní stan se neměnil. Stále tu vládla atmosféra žoviálnosti a sběratelských vášní. Dnes tu měli schůzku milovníci starých hodinek, kteří se chystali na aukci do sálu Drouot. Byla to skupinka padesátníků, všichni měli kulatá bříska a na sobě tvídová saka. Vzpomněla jsem si na Rolexky, které jsem v jednom blízském obchůdku málem koupila Davidovi.

Sophia už seděla u stolku a měla před sebou kávu a ze šálku se kouřilo. To u ní bylo něco neobvyklého. Už jsem se na ni chystala

vychrlit, co jsem zjistila v kině, ale ona mě předešla a se smutným pohledem a zamračenou tváří mi řekla:

„Fred dostal padáka.“

„Ajaj... To je mi líto.“

„Ne tolik jako mně.“

Ano, bylo mi to líto stejně jako jí, protože za tuhle nespravedlnost jsem mohla já. Jako můj bývalý přítel byl Fred Morino od chvíle, kdy propustili mě, v BTV první na seznamu kandidátů na propuštění. Až doteď se nedělo nic. Všechno se změnilo tím, když jsem ho pověřila sledováním ajťáka Yvese, kterého najal David, aby se naboural do Louisových mailů, a když ho odhalili. Tenhle džob jsem Fredovi sehnala já a teď jsem ho o něj taky připravila.

„Jeho kámoše Franckyho taky propustili.“

„A řekli jim nějaký konkrétní důvod?“

„Zneužití funkce a použití podnikových informací k soukromým účelům. Vážné porušení pracovní morálky. Žádné odstupné. Žádné příspěvky v nezaměstnanosti. Nic. Jsou namydlení.“

Vypila kávu jedním douškem a na dně šálku zůstalo jen trochu sedliny. Mohla jsem z něj vyčíst budoucnost. Nebylo to nic příjemného.

„Nemohl si za ten rok, co tam byl, ušetřit trochu peněz?“

„Fred? Děláš si srandu? Znáš ho stejně dobře jako já. Od první výplaty vráží všechny prachy do té své motorky. Budu upřímná, huř to dopadnout nemohlo...“

„Takovéhle věci,“ pokusila jsem se trochu zmírnit její bolest, „nikdy nedopadnou dobře.“

„Ne, ale tentokrát... to fakt přišlo ve špatnou chvíli.“

„Co tím chceš říct?“

Sophia si hrála s neposlušnými kadeřemi, nepřítomně hleděla skrz prosklenou stěnu ven a pak se sklonila k porcelánovému šálku, v němž zůstal zbytek kávy. Tahle ostýchavost se jí vůbec nepodobala.

„Řekněme, že...“ začala a dávala si s odpovědí na čas. „Nejsem si moc jistá, jestli chci s Fredem pokračovat. Ale vzhledem k situaci ho teď vyhodit nemůžu.“

„Cože?“ zvolala jsem a přitáhla k sobě pohledy několika obtloustlých sběratelů. „Myslela jsem, že vy dva se k sobě skvěle hodíte.“

„Ano... Tedy hlavně on se ke mně hodně hodí.“

V tom jsem poznávala Freda, s nímž jsem po jistou dobu chodila. Měl tak málo sebejistoty, že partnerku dusil svou přítomností a pozornostmi a někdy to dělal velmi nešikovně.

Ale znala jsem taky dokonale Sophii a podvědomě jsem za jejím předčasným vyčerpáním vytušila jiný důvod.

„Je tady ještě někdo jiný...?“ zeptala jsem se. „Je to tak?“

Spokojila se jen se souhlasným a rozpačitým přikývnutím. Myslím, že to bylo vůbec poprvé, kdy před mýma očima poprvé hrála roli malé holčičky, přistižené při nějaké chybě. A já hrála roli maminky.

„Neříkej mi, že je to ten chlap z hotelu. Ten, co se s ním scházíš ve tmě.“

„Je...“ přisvědčila jen a tvářila se čím dál zahanbeněji.

„Hele, Soph, přece nenavážeš vztah s mužem, se kterým šukáš dvakrát měsíčně a kterého jsi nikdy neviděla v denním světle. Může to být kdokoliv.“

„Já vím,“ zapištěla. „Ale je to silnější než já. Pokaždé, když mi zavolá, nechám ho den nebo dva dusit ve vlastní šťávě... Ale nakonec povolím. Nedokážu na něj přestat myslet.“

„Co je na něm tak mimořádného?“

Od chvíle, kdy mi o něm řekla poprvé, uběhlo osmnáct měsíců. Tenhle zvláštní vztah vydržel ze všech jejích vztahů za posledních deset let nejdéle. Ten muž svým způsobem fungoval v nestabilním Sophiině životě jako jakási citová jistota.

„Nejhorší je, že vůbec nevím, kdo to je... Když na to přijde, může to být nesnesitelný pitomec. Chlap, který si platí holku, aby s ní spal ve tmě, a nikdy ji při tom nevidí, musí být každopádně pošuk.“

Vida. Sophii, která sbírala vibrátory, dělala striptérku v peep show a přísahala na sex, teď uráželo chování, jehož lákavou zvrhlost si předtím vychutnávala. Ta změna mi připadala jako důkaz jejího vztahu k tomuto člověku.

„Já nevím... Předpokládám, že má stejné fantazie jako my ostatní. Tohle se ti přece vždycky spíš líbilo,“ připomněla jsem jí.

„Jo, máš pravdu... A přesně to mě děsí. Prostituuovat se je jedna věc. Ale zamilovat se do chlapa, který si tě platí...“

„Tak se s ním přestaň stýkat.“

„Jsi hluchá, nebo co?“ rozčílila se. „Právě jsem ti řekla, že mu nedokážu říct ne. Ten chlap se mi dostal pod kůži víc než všichni, se kterými jsem kdy spala.“

„V tom případě nech za sebe pracovat svůj mobil.“

„Prosím?“

„Zeptej se Freda. Když jsem byla na fakultě, pronásledoval mě jeden spolužák. Fred nainstaloval do mého telefonu takovou chyt-

rou věcičku filtrující volající, které jsem neměla v kontaktech. Mělo to okamžitý účinek.“

Zamrkala na souhlas a pak se toho okamžitě chytila.

„Dobře... Ale co když mě bude pronásledovat?“

„Zná tvoje jméno? Ví, jak vypadáš?“

„Ne,“ připustila. „Máš pravdu. Rebecca mi slíbila, že zorganizuje naši první schůzku, ale že mu moji fotku neukáže. To ostatně sám vyžadoval. Vzrušovalo ho to.“

„Tak vidíš, nemáš se čeho bát... Použiješ Fredův zázračný program, a sbohem, pane perverzníku!“

Na jejích rtech se objevilo cosi jako úsměv, když náš rozhovor přerušil můj smartphone. Na displeji se objevilo jméno François Marchadeau. Vyměnili jsme si pár slov a domluvili se, že se sejdem v Antiquaires. Byl nedočkavý, až se uvidíme.

Když už jsem Sophii řekla o své domluvě s novinářem, nastal čas, abych jí vysvětlila všechno. Začala jsem tím, že jsem jí ukázala článek v *L'Économiste*, pak dvě zdrcující ememesky, které mi Marchadeau poslal. Nakonec jsem jí pověděla o dohodě, kterou jsem uzavřela s Louistem ohledně mého pátrání.

„Hm...“ řekla se zamyšleným výrazem. „Nepochybuji, že tě Louis upřímně miluje a že chce uklidnit vztahy s bratrem.“

„Ale?“ pobízela jsem ji.

„Ale podle mého názoru ještě není všem překvapením konec, drahoušku.“

Nejpodezřelější podle ní bylo, že oba bratři Barletovi nepokračovali po Aurořině domnělé sebevraždě v normálním životě.

„Upřímně, ty jim to baštíš? Nechají holku zmizet, zavřou ji do luxusního bytu, vymažou všechny stopy její existence... a celou tu dobu nenavážou jiný vztah? To neobstojí ani na minutu. Bud' ti lžou o příběhu své lásky za těch posledních dvacet let, nebo se s ní dál vídají.“

„Možná,“ připustila jsem její hypotézu ze strachu, že může mít pravdu.

„Chápeš, co tím chci říct. Nenosí jí jen poštu nebo kytky...“

„Chápu, ano.“

„Sakra! Nemůžu uvěřit, že by David spal se svou vlastní sestrou... Copak nikdy neslyšel o incestu?“

Abych tuhle představu vymazala a uzavřela téma, vyprávěla jsem jí, jak se Aurora objevila jako duch v záběru *Neznámé z Paříže*. Chvilku jsme si povídaly o špatných kritikách, které film provázely, a pak se náhle u našeho stolu objevil François.

„Slečny!“ zvolal vesele.

„Françoisi... Prosím, posaďte se.“

Aby čelil horku, vzal si na sebe letní oblečení městského šviháka, které jsem na něm už viděla. Košili a lněné bílé kalhoty. Na holé hlavě mu seděl béžový slamák.

„Tedy vlastně slečno...“

Obrátil se k Sophii, kterou krátce sjel pohledem, a potom zase vrátil zpátky ke mně.

„A od nynějška paní.“

Skoro jsem zapomněla, že jsem ho očima zakalenýma prášky na spaní zahlédla mezi hosty na naší svatbě.

Ted' když tu stál přede mnou, všimla jsem si, že se zřejmě opaloval, protože měl červený obličej. V Bretani muselo být krásně.

„To je pravda!“ zvolala jsem. „Vy dva se znáte! Setkali jste se na mé svatbě!“

„Dokonce jsme spolu tančili ďábelský rock,“ prohlásil Marchadeau nadšeně.

Zdálo se, že Sophia ovšem jeho nadšení nesdílí, protože se spokojila jen s krátkým přikývnutím a křivým úsměvem. Nikdy jsem ji v takových rozpacích neviděla. Připadala mi dokonce vylekáná.

Co se vůbec po našem chvatném odchodu dělo? Do kolika trvala oslava? Louis mi řekl jen něco povšechného. François mi už při našem prvním setkání v kavárně Marly říkal, že se mu moje přítelkyně líbí, když ji zahlédl na displeji mého telefonu. Předpokládala jsem, že jakmile se zbavil manželských povinností, nemohlo dojít k tomu, že by se během oslavy začal chovat k Sophii poněkud důvěrněji. Vycítil z ní snad její minulost hotelky a šel na ni příliš rychle? A nebylo snad pravděpodobné, že by se Sophia hladově vrhla na tak dobrou partii...?

Každopádně se změnila. Během jediného roku se ze mě stala žena protřelá životem a z ní stydlivka.

„Ale nechtěl jste se se mnou vidět, jen abyste vychválil své taneční kvality, vidíte?“ řekla jsem žertem.

„Ne, to opravdu ne. Chtěl jsem vám předat tohle.“

Podal mi bublinkovou obálku. Vzala jsem si ji a tázavě na něj pohlédla.

„Jsou to originály těch dvou dokumentů, které jsem vám poslal ememeskou,“ upřesnil. Fotografie rodiny Lebourdaisových a protokol o přijetí Émilie do Saint-Broladre.“

Jeho poznámka náhle ochladila uvolněnou atmosféru, která do té doby v baru panovala. Nejistou a skoro třesoucí se rukou jsem obálku otevřela, jako bych se při doteku citovaných materiálů měla spálit. Postupně jsem se vytahala ven. Chvilí jsem si je detailně prohlížela, zatímco mě Sophia pozorně sledovala. Potom jsem je vrátila zpátky do obálky.

„Podařilo se vám zjistit víc o Lebourdaisových a o okolnostech jejich úmrtí?“

„Ne, na to jsem neměl čas,“ odpověděl Marchadeau a starostlivě nakrčil obočí. „Jak víte, musel jsem se rovněž zabývat časopisem...“

Ukázal na obálku *L'Économiste*, který ležel na stole se svatozáří vlhkých skvrn. Ještě jsem se nesmířila s Marchadeauovou zradou, ale teď nebyla chvíle, abych vystrčila drápky. Marchadeau mi ještě mohl být užitečný.

„Ale...“ řekl a smočil rty v třetině piva, kterou před něj postavili, „viděl jsem se v Quelmeru s vaším přítelem Yvonem.“

Yvon, věčně opilý lodní opravář, který mi nalil načerno vyrobenou pálenku a vyprávěl mi o okolnostech nehody Andrého a Hortense Barletových.

„Opravdu?“ zeptala jsem se překvapeně. „A proč?“

„Protože jsem si nedovedl představit, že by svěřili kormidlo tak nezkušenému námořníkovi. Puntičkář, jako byl André Barlet, by to nikdy nedovolil. Ani synovi.“

Louis neuměl kormidlovat motorovou loď, potvrdila mi Rebecca.

„No a?“ zeptala se Sophia a přerušila tak své mlčení.

„Annabelle na našeho lodního hrobníka musela zapůsobit!“

Široce se usmál. Zase ten starý svůdník.

„Byl úplně opilý,“ snažila jsem se to zlehčit.

„Možná. Ale zapomněl vám říct jednu důležitou věc. Šestého července 1990 se nespokojil jen s tím, že vytáhl z vody vašeho budoucího manžela s rozdrčeným kolenem. Z můstku své lodi viděl, co se stalo. Člun jedoucí příliš rychle, osudný náraz...“

„Cože?“ skočila jsem mu do řeči. „To mi nikdy neřekl.“

Marchadeau upil piva a pokračoval:

„Já vím. Ale když je střízlivý, pamatuje si všechno, i to, co se stalo před dvaceti lety. Vyjádřil se naprosto srozumitelně. Ten, kdo člun řídil, s ním do skalisek nenarazil náhodou. Všichni zdejší lidé tohle místo znají z paměti. Nemůžete ho přehlédnout. Když bydlíte ve vile těsně nad skalami, musíte je vidět každý den z okna.“

„Kam tím směřujete?“ zeptala jsem se suše.

„Podle našeho kamaráda Yvona z Quelmeru člun narazil do skal záměrně.“

Na okamžik jsem ztratila řeč. Do tváře mi posvítíl osamělý sluneční paprsek, ačkoliv uvnitř mě náhle zalila temnota.

„Nebyla to nehoda, Elle,“ řekl Marchadeau zamračeně. „Byla to sebevražda.“

3.

12. června 2010

Někdy se bolest nepočítá na počet osudných objevů, které jsme zametli pod koberec, nebo na intenzitu ran, jež vám zničí život. Někdy se zmaterializuje v hodiny, v minuty, ve vteřiny, v každou časovou jednotku, zapíchne se vám do mozku jako jehla a zasáhne to nejcitlivější místo jako následující bouře.

Bolest + 1 minuta: Jako bych zkameněla. François vychutnával efekt svého odhalení chápavým pokyvováním a Sophia se zcela očividně snažila najít utišující slova, která by mi pomohla vzpamatovat se z ohromení. Marně. Nic nemohlo zabránit tomu, aby se ve mně nezačaly rozvíjet ty nejtemnější hypotézy, a každá z nich postupně obrušovala obraz mého manžela. Louis chtěl spáchat sebevraždu půl roku po Aurořině zmizení.

„Proč by to dělal?“ podařilo se mi nakonec vykottat. „Protože ztratil Auroru? Nebo protože se nedokázal vyrovnat s tajemstvím, které na něj v souvislosti s jejím zmizením vložil David?“

„Nemám ponětí... Ale vaše otázky dokazují, že měl pravděpodobně víc než jen jeden důvod.“

„Jak, víc než jeden? Chcete tím říct... že existovalo něco, co se netýkalo přímo Aurory?“

„Je to možné,“ přisvědčil a pokrčil rameny. „Jen připomínám, že v té době André označil Davida jako jediného dědice Barletovy skupiny. Dal přednost adoptivnímu synovi před svým vlastním... Po takovém popření práv mohlo Louisovi rupnout v hlavě, nemyslíte?“

Na Marchadeauově tváři se objevil prchavý úsměv, který vzápětí zmizel. Napadlo mě, jestli Marchadeauovi nepůsobí radost, že mi může vpíchnout do žil jed spekulací. Neviní mě podvědomě z toho, že jsem odhalila výstřelky jeho manželky Cécilie, která ho podvedla s jeho dávným přítelem?

„Že se zlobil na otce a že se chtěl zabít s ním, to dokážu pochopit,“ řekla Sophia. „Ale na člunu byla ještě jeho matka. Nepřipadá vám to trochu přehnané?“

Než novinář na její otázku odpověděl, chvilku si hrál s okrajem klobouku a hleděl na Sophii se zájmem, v němž se mísilo uspokojení.

„Kdo ví. Hortense možná věděla, co se manžel synovi chystá udělat. Možná se André rozhodl po poradě se svou ženou.“

Bolest + 1 hodina: V podvečer jsem se vrátila do paláce slečny Marsové.

Louis odešel a nenechal mi žádný vzkaz. Na policičce vedle vchodových dveří neležely klíče od jeho auta. Co mohl dělat venku s autem? Určitě nechystal obhajobu se Zerkim, protože jeho advokátní kancelář se nacházela na bulváru Malesherbes, jen pár kroků od stanice metra.

Buďme upřímní. Cítila jsem úlevu, že není doma. Nebyla jsem schopná snášet jeho úsměvy a hlazení a hrát si na manželské štěstí. Marchadeauovy narážky, že Hortense měla podíl na tom, že se její syn ocitl v nemilosti, mi ještě rezonovaly v uších. Byly stejně tiché jako Louisovy výčitky týkající se mé vazby k Maude po její smrti.

Jeho matka... Skoro nikdy o ní nemluvil, s výjimkou těch šatů od Schiaparelliové nebo o prstenu, který jsem teď nosila na ruce. Jako by byla naprosto bezvýznamná, jako by se jednalo o poslušnou ženušku, zůstávající ve stínu svého mocného manžela. V duchu jsem se však ptala, jak ovlivňovala osudy manžela a svých dvou synů. Louis nikdy nic neřekl, ale byla jsem přesvědčená, že za nápadem s Davidovou adopcí stála ona. Otec může s něčím takovým souhlasit a podporovat to, ale jen zřídka je iniciátorem. Nedokázala jsem si však představit Hortense jako samici obětující nejslabší ze svých dětí. To neodpovídalo jejímu portrétu, který přede mnou načrtl Armand a potom Rebecca. Majordomus paní Barletovou naopak vykreslil jako nárazník mezi vášnivými vztahy, mezi manželem, Davidem a Louisem. Rebecca tvrdila, že se snažila ututlat Louisovo podezření týkající se spojení Davida s Aurorou. I v tomto případě se zřejmě pokoušela nastolit mezi oběma syny mír a určitě je nepodněcovala jako dva mladé kohouty proti sobě, jak to mohl dělat André.

Potlačila jsem touhu zavolat Louisovi, která mě hryzala v útrobách i v hrudi – slyšet ve sluchátku jeho vřelý hlas by pro mě znamenalo velkou posilu. Slyšet, že mě miluje, i kdyby mi lhal. Ale odolala jsem, a protože jsem byla přesvědčená, že se jen tak nevrátí, pustila jsem se do stránek, které jsem napsala v posledních týdnech. Chy-

běl mi čas, abych text vypíplala. A když jsem některé reálné události přepsala do fikce, začala mi unikat chronologie. Ačkoliv vzpomínky byly v mém životě nejdůležitější, rychle se vypařovaly. Jelikož mi ukradli zápisník, zůstala mi jen paměť, abych z ní složila svůj příběh. Má paměť...

„A blog!“ vykřikla jsem tak hlasitě, že jsem probudila Félicité, spící na posteli mezi mýma nohama.

Protože David předělal hlavní části intimního deníku, který jsme celé měsíce psali s Louisem, blog Elle&Louis mi může poskytnout chybějící dílky.

Okamžitě jsem si ho otevřela a zjistila, že na hlavní stránce není žádná nová poznámka. Jako by si webovka dala pauzu. Ulevilo se mi. Pro tuto chvíli David nešířil na netu moji fotku, kterou pořídil v tom slepém pokoji.

Dala jsem si na čas a prošla všechny publikované zápisy. Bohužel nebyly seřazené podle autorů, ale podle logiky tématu, takže se v nich mísily moje poznámky s Louisovými.

Když jsem si je znovu pročítala, napadla mě jedna věc. Dlouho jsem považovala Louisovy texty za provokaci určenou k tomu, abych se mu vydala bez ostychu. Abych osvobodila svou sexualitu. Ale dnes jsem pochopila, že je psal jako seznam nápadů a čekal – a doufal –, že se jimi budu řídit.

Během toho roku, který jsme strávili zavření v Hotelu des Charmes, jsme velkou část těchto erotických nápadů realizovali. Nepřipadalo tedy v úvahu doslova aplikovat tento katalog na rozkoš. Ale přivedlo mě to k jiné myšlence: Jestliže tenhle program představoval pro Louise způsob, abych k němu přišla a sama se odhalila,

nenastal čas, abych teď iniciativu převzala já? Pokud Louis stanovil, že sex je pro něj jediným srozumitelným jazykem, neměla bych ho použít já, abych skoncovala s jeho tajemstvím? Neměla bych teď já vytvořit seznam erotických fantazií, které by je vyvedly na denní světlo? Od našich prvních neanonymních setkání mě Louis učil, že sex je vývojka. Nenastal čas, abych ji teď použila já?

Tak bych se možná neutopila v temnotách jeho tajemství. Tak bych ho znovu získala, jak jsem si slíbila.

Pro začátek jsem použila anonymní poznámku, v níž byla zmínka o soutěžích exhibicionistických párů v Paříži. Co kdybych vytvořila mapu míst, kde bychom se mohli milovat? Louisovi, jenž tolik toužil vyrýt naše emoce do kamene a dláždění a vymyslel pro nás o svatební noci cestu autem, se to určitě musí líbit.

Zašla jsem si pro plán Paříže a rozložila ho na posteli. Vybavená blokem žlutých papírků, začala jsem zaznamenávat praktiky, u nichž se mi díky geografickým nebo historickým specifikám zdálo, že odpovídají vybraným místům. Výběr byl někdy velmi komplikovaný. Měla jsem se stát ženou – fontánou na nábřeží Seiny, nebo na velkém bazénu v Tuileriích? Měla jsem se nechat lízat až do konce před cukrárnou Ladurée na náměstí Madelaine, nebo před Rájem bonbonů v rue de la Harpe?

Díky lákavým obrazům, jež mi vířily v hlavě, brzy vyplynul na povrch skutečný důvod, proč jsem se do téhle práce pustila. Lehla jsem si napříč přes mapu, stáhla si džíny jen tak nízko, abych mohla strčit ruku pod bavlněné kalhotky, a začala jsem se vášnivě hladit. Směrem dolů jsem roztáhla prsty do věčka a lechtala jsem klitoris jako v pozeňnaných dobách svého mládí. Když vystrčil hla-

vičku zpod kapucky, natáhla jsem druhou ruku a růžový žalud jsem přimáčkla ukazováčkem. Obklíčený ze všech stran, začal se kroutit ve svém obalu a brzy mi přivodil záchvat krátké rozkoše. Křeče mi proběhly podbřiškem a zadeček se mi křečovitě svíral jako ústa nějakého mořského zvířete. Chvilí jsem zůstala ležet stočená do klubíčka. Ve srovnání s orgasmy, k nimž mě dovedl Louis, byl tenhle krátký a ubohý. Ale bylo to to jediné, co jsem si mohla dopřát, než přejdu k bitevnímu plánu, který ležel pode mnou.

„Madam? Madam, jste tady?“

Vrkající hlásek slovenské uklízečky, kterou najal Louis, přerušil tok mých myšlenek. Vyskočila jsem z postele a zapnula si džíny, tváře ještě zčervenale rozkoší.

„Jsem tady, Johano! Nahore.“

Nikdy jsem si nedokázala zapamatovat rozvržení její pracovní doby, ale vždycky jsem se snažila odejít, když ona měla přijít. Když jsem ji viděla, jak po nás uklízí naši špínu, necítila jsem se dobře. Nedokázala jsem se zbavit starého třídního komplexu.

„Dobrý den, Johano,“ řekla jsem, když jsem sešla dolů do haly.

„Dobrý den, madam.“

„Můžu vás poprosit o službu?“

„Ano. Je to pro úklid?“

Řekla „je to pro úklid“, místo „týká se to úklidu“.

„Ne. Budu několik dní pryč a nevím, kdy se Louis vrátí. Dala jsem Félicité plnou misku, ale mohla byste ji během mé nepřítomnosti vždycky doplnit?“

„Ano, samozřejmě.“

Jakmile jsem tuhle maličkost zařídila, napsala jsem pár slov Louisovi. Můj vzkaz byl stručný a napsaný ve spěchu, protože jsem nedokázala mluvit o lásce, když se mě zmocnilo tolik pochybností.

Poslechla jsem tvou radu. Jedu do bytečku psát a nevím, jak dlouho tam zůstanu. Možná několik dnů. Dám ti vědět. Líbám tě. Tvoje Elle.

Bolest + 2 hodiny: Odjela jsem do svého bytečku v rue du Trésor.

Nic se tam nezměnilo. Byl malý, trochu špinavý a neuklizený, ale já se v něm cítila dobře. Svým nepořádkem se podobal mému vratkému a obvyklému životu.

„Člun narazil do skal záměrně.“ Marchadeauův postulát mě neustále pronásledoval. Mohli jsme se skutečně spolehnout na řeči starého, opilého a zahořklého námořníka? Jestli říkal pravdu, proč mi „Yvon z Quelmer“ hlavní část svého svědectví původně zatajil? Dlouhé minuty jsem na Googlu hledala potvrzení těchto faktů. Ale všechny verze citovaly slovo od slova novinové články, které jsem našla v trezoru v Hnědé skále: Louis u kormidla – nezkušený – politováníhodné neštěstí.

Protože jsem nenašla nic, začala jsem náhodně hledat něco jiného: *Émilie Lebourdaisová + Aurora Delbardová + hodiny klavíru*. Tentokrát mi vyhledávač žádnou odpověď neposkytl. Aurora dávala přednost životu v ústraní a tvářila se, jako by neexistovala. Předpokládala jsem tedy, že své žáky shání jinými cestami, možná za pomoci Davidových společenských styků.

Bolest + 3 hodiny: Rozhodla jsem se vrátit na Orléanské náměstí.

V co jsem doufala? Že mi Aurora otevře dveře dokořán, nabídne mi šálek jasmínového čaje, jako to udělala Rebecca, a pak se mi začne svěřovat, jako bychom byly dvě staré kamarádky?

Samozřejmě že ne. Předem jsem věděla, že nová výprava do jejího světa bude zraňující a neplodná.

Chvilí jsem se trochu nostalgicky toulala po Nových Athénách, protože mě s půvaby této čtvrti seznámil Louis. Na náměstíčku jsem trpělivě čekala před číslem pět, až půjde někdo, kdo tady bydlí, abych mohla proklouznout dovnitř. Tentokrát jsem bez váhání zamířila k levým dveřím v prvním patře. Rozhodným prstem jsem stiskla zvonek. Jednou. Pak znovu a znovu. Asi po šesti pokusech jsem si musela připustit, co bylo evidentní. Že Aurora buď není doma, nebo že mě nechce přijmout.

Poraženě jsem se chystala odejít, když se otevřely dveře uprostřed a objevila se babička, kterou muselo moje zvonění vytrhnout z nudy.

„Hledáte slečnu Delbardovou?“

Konečně někdo, kdo ji zná. Bytost z masa a kostí přivedla ten prchající stín do reality.

„Ano, já... Zajímám se o její hodiny klavíru.“

„V tom případě musíte přijít později,“ řekla mi stará dáma, která by rozhodně nehyzdila etiketu na skleničce starobylé marmelády.

„A víte, kdy bych ji tady mohla zastihnout?“

„Ne. Odešla z domova krátce po vaší první návštěvě.“

Její uspěchaný odchod tedy vykazoval všechny známky útěku.

Pravděpodobně nechtěla, abych se ještě vrátila. Byla svou vlastní paní? Nebo poslouchala Davidovy příkazy?

Babička-marmeládka mi toho už víc říct nemohla, tak jsem jí poděkovala, rozloučila se a usmívala se, abych zamaskovala zklamání.

Bolest + 4 hodiny: Prošla jsem se kolem galerie.

Na zpáteční cestě jsem si zašla do rue de Sévigné ke galerii Barlet-Sauvage, která byla z rozhodnutí soudu zavřená už měsíc. Monitory umístěné ve výkladní skříni zůstávaly beznadějně černé. Uvnitř se nesvítilo. Alban zřejmě místo udržoval ve slušném stavu, protože sprejeři ji nepomalovali žádnými dehonestujícími nebo sprostými nápisy. Galerie byla prostě mrtvá. A nic nenaznačovalo, že někdy znovu ožije.

Jakmile jsem přišla zpátky do bytu, pustila jsem si televizi a ironií osudu dávali diskuzi na téma: „Sex a umění, kam až to necháme dojít?“ Chybná syntax byla předem dána a cílem pořadu bylo upozornit diváky na domnělé zneužívání umění. Samozřejmě že hlavním tématem diskuze byla aféra Barlet-Sauvage-Gobert a na Louise, jako na klíčovou postavu galerie, se snesla ostrá kritika. Jak týdny ubíhaly, pomlouvačná kampaň, jíž se stal objektem, pomaličku uhasínala, protože chyběly nové informace. Ale jak se blížil soud, znovu nabrala dech a byla ještě jedovatější než předtím.

Po několika minutách vylévání žluče jsem televizi vypnula a zvedla jsem telefon pevné linky. Nastal čas oslovit klíčového svědka.

Bolest + 1 den.

Starý majordomus se navzdory své obvyklé galantnosti choval poněkud zdrženlivě, když jsem ho požádala o setkání, ačkoliv to byl on, kdo před měsícem obnovil naše vřelé vztahy a skoro otcovsky mě objal. Ale já jsem na něj tak líbezně naléhala, až nakonec svolil.

Sešli jsme se nazítří v poledne v jedné přeplněné a nehezke kavárně poblíž nádraží Saint-Lazare. Kavárna byla plná lidí čekajících na vlak, a tak jsme museli mluvit hodně nahlas, abychom se vůbec slyšeli. Platilo to hlavně pro muže Armandova věku.

Měl na sobě svou věčně zapnutou vestu a velurové kalhoty.

„Jsem šťastný, že vás zase vidím, Elle.“

Přes včerejší váhání to znělo upřímně. Položila jsem mu dlaň na hřbet ruky.

„Já taky, Armande.“

Ruku posetou jaterními skvrnami hned rozpačitě stáhl. Nevěděla jsem, jak začít, a tak jsem mu položila otázku, která mi připadala neškodná.

„Mluvíte často s Louisem?“

„Skoro každý den,“ odpověděl po chvilce mlčení.

„Opravdu? Každý den?“

„Ano... Víte, viděl jsem Davida a Louise vyrůstat. Louise znám ještě o trochu déle než jeho bratra,“ dodal, aby vysvětlil jejich výjimečné vztahy.

Jestli spolu mluvili každý den, tak mu manžel musel nutně říct o...

„Počítáte s tím, že v tom vašem bytě zůstanete dlouho?“

„To nevím,“ odpověděla jsem trochu vyvedená z míry, že se plete do našich manželských záležitostí.

„Jestli byste se neměla vrátit... Louis by to jistě přivítal.“

„Já vím...“ odpověděla jsem smutně. „Ale tak otázka nestojí.“

„Jestli máte pocit, že před vámi nějaké věci skrývá, tak se mylíte. Neskrývá před vámi nic. Jen se vás snaží chránit. A k tomu nechce zkomplikovat svou právní situaci.“

Číšník si zapsal naše objednávky a mně tohle přerušení přešlo vhod, abych ovládla své emoce. Vzápětí jsem si vzala slovo, rozhodnutá pokládat své otázky.

„A co Aurora? Tu taky vídáte často?“

Nijak jsem ho nevytrhla z jeho obvyklého flegmatismu.

„Funguji jako jakýsi most mezi rue de la Tour-des-Dames a Orléanským náměstím.“

Vyhýbavý způsob, jak říct, že Auroru navštěvuje celé ty roky. Chtěla jsem v tomhle tématu pokračovat, ale zvedl dlaň staré třaslavé ruky a můj útok zarazil.

„Nic dalšího vám o Auroře neřeknu, Annabelle... Já nejsem ten, kdo by vám o ní měl vyprávět. David a Louis to bezpochyby udělají, až nastane vhodný čas.“

A kdy ten vhodný čas nastane? – málem jsem zařvala. Ale na hodinách vášnivě žárlivosti, které pro mou dvojnici udržovali po dvě desetiletí, žádný vhodný čas nenastane. Polkla jsem vztek, chvíli jsem hleděla na jeho vrásčitou tvář a v duchu se ptala na původ každé vrásky a každého záhybu kůže. Teprve pak jsem jemně pokračovala:

„Proč mám pocit, že stojíte spíš na Louisově straně, a ne na straně jeho bratra?“

„Už jsem vám to říkal, znám ho déle.“

„A přesto... Odkdy jste v Davidových službách?“

„Už asi dvacet let.“

Od doby, kdy se David nastěhoval do paláce Duchesnoisových, spočítala jsem si v duchu. Od smrti Andrého a Hortense.

„Takže celou tu dobu je David váš zaměstnavatel?“

„Ne,“ vzepřel se překvapivě živě.

„Jak to? Musel to být David, kdo vás...“

„Říkám vám, že ne!“ přerušil mě. „Zaměstnává mě Hortense.“

Začíná být senilní?

„Takhle se na mě nedívejte,“ dodal s úsměvem, viditelně šťastný, jak to na mě zapůsobilo. „Hlava mi ještě slouží. Těch dvacet let mě opravdu platí Hortense. Krátce před svou smrtí trvala na tom, že musí pojistit mé postavení. Založila účet k jedinému účelu. Pokud nedojde k nějaké katastrofě, jsem zabezpečený až do smrti.“

Mohl se radovat, jak mě takové řešení překvapilo. Na okamžik jsem ztratila řeč.

„A jaké stanovila podmínky?“

„Žádné, jen že musím dál dohlížet na její syny.“

Jeden detail mě na jeho odhalení zarmoutil. A trochu zpochybnil jeho upřímnost.

„Takže... máte slabost pro Louise. Tak proč jste souhlasil, že budete žít s Davidem?“

„Požádala mě o to jejich matka. V té době, kdy založila ten účet. Řekla mi, že až tady s Andréem nebudou, měl bych vstoupit do Davidových služeb.“

„Proč?“ vykřikla jsem tak silně, až se lidi od sousedního stolku otočili.

„Vždycky si myslela, že by Davida měli držet zkrátka.“

Mluvil o něm jako o divokém zvířeti, které je třeba strčit do klece a drezírovat. Vzápětí dodal:

„A aby byl Louis... chráněn před svým bratrem.“

4.

15. června 2010

Ještě jeden novinářský reflex, kterému jsem se naučila: Okamžitě posbírat všechny dostupné informace. Hlavně nikdy neoddalovat nebo nezkracovat vzácnou chvíli, kdy poprvé navážete vztah se svým zdrojem. Protože příležitost se už nikdy nemusí opakovat.

Radovala jsem se, že jsem na blogu Elle&Louis objevila hlavní části našich poznámek, dokud byl čas, protože když jsem se na něj chtěla ráno připojit, počítač mi sdělil, že *webová stránka není k nalezení*.

Předpokládala jsem, že za preventivním uzavřením blogu stojí Jacques Bofford. Jistě, když se Fredovi a Franckymu nepodařilo zjistit Davidovo heslo, nemohli jsme dokázat jeho spojení s tímto blogem. Ale právník bezpochyby došel k názoru, že opatrnější bude smazat důkaz, že se můj švagr snaží Louise pošpinit.

Ačkoliv blog zmizel, stal se mezitím tak populární, že si mnozí lidé zkopírovali celé jeho části na své vlastní stránky. Někteří dokonce začali psát fiktivní příběhy, jejichž hrdinové se jmenovali Elle a Louis. Náš pár se tak rozšířil po celém internetu ve stovkách exemplářů. Bez našeho přičinění jsme se stali sexuálními ikonami celé generace počítačových libertinů.

Časem se Elle naučila kouřit Louise skutečně virtuózně. Zнала tak dobře jeho úd a obvod jeho dužnatého žaludu, že dokázala zaoblit rty a nastavit patro tak, aby ho do sebe dostala celého, aby ho mohla labužnický kouřit a neporanit ho zuby. Kouřila ho v posteli, v autě, v kině i na těch nejexponovanějších i nejnevhodnějších místech. Louis si na to tak zvykl, že vrčením dával najevo, jak mu to chybí, když ho pustila z pusy. Chtěl zvěčnit tuto předeheru na fotografii a rozvěsil po stěnách jejich ložnice sbírku spojených rtů a žaludů.

(Anonymní fiktivní příběh z 13. 6. 2010)

Nebylo pochyb, že jsme s Louisem takovou galerii nikdy nevytvořili. A kdybychom někdy něco tak důvěrného chtěli udělat, nespokojili bychom se jen s naším orálním milováním, ať bylo jakkoliv zkušené a vášnivé.

Na základě podobných intimních úvah mě napadlo, jestli soud, který bude Louise soudit, dokáže takový oplzlý galimatyáš vůbec rozmotat. Bude to brát jako přitěžující okolnost? Nebude to vnímat jako další důkaz nezřízených mravů, který připíše na vrub mého manžela? Nebo se bude chovat rozumně a bude v tom vidět jen hru, iniciovanou někým jiným, která Louise ani zdaleka nemůže těšit? Už jsem to říkala a budu to opakovat, dokud to bude zapotřebí: Louis nikdy nepovažoval sexualitu, a tím méně tu naši, za zboží, které se může veřejně vystavovat. Je to pro něj naopak něco nesmírně vzácného a z tohoto pohledu se to musí stát diskrétním a žádostivým kultem. Nikdy by si nepřál něco takového šířit po internetu.

I přes vášnivou Armandovu obhajobu Louise jsem během následujících dvou dnů manžela nekontaktovala a neodpovídala na jeho početné vzkazy.

Trápil mě tím. Několikrát jsem už málem zvedla sluchátko nebo se rozběhla do rue de la Tour-des-Dames, abych konečně zaměnila logickou dokonalost našich spojených těl za něco mnohem neurčitějšího, co předchází rozumným rozhodnutím. Kdybych to však udělala, vůbec bych nebrala ohled na něj a na blížící se rozhodující termín. Nechtěla jsem být cizopasný element, který by oslabil jeho obranu a rozptyloval ho svými polibky. Doufala jsem, že se na svůj případ stoprocentně soustřeďuje, jako to bezpochyby dělal Zerki. Ten mi ráno před soudem poslal krátkou esemesku, jak bylo jeho zvykem:

První stání dnes odpoledne v justičním paláci v Paříži v 15 hodin v XV. soudní síni. Přístup přes vestibul Reného Parodiho, příchod číslem 10 z bulváru du Palais, 4. pařížský obvod.

Ve skutečnosti by nebylo moc opatrné, abych tam šla. Co by se stalo, kdyby mě tam objevil nějaký paparazzi a začal mě bombardovat otázkami? Staly by se moje fotografie tučným soustem pro bulvární tisk? Fakt, že si k soudu dovolila přijít žena sdílející Louisův nemravný život, by se mohl stát přítěžující okolností. Bylo by to totéž, jako kdybych se na něj vrhla hned u vchodu do soudní síně a pomilovala se s ním někde na záchodě justičního paláce!

Louis vzal Elle za ruku a zatáhl ji do úzké kabinky. Milovali ten těsný prostor, atmosféru sprostých nápisů a pach moči. Nechala se. Měla

na sobě minisukni a on pod ni zastrčil nestydatou ruku. Kalhotky byly jen úzký krajkový pásek, zařezávající se do vlhkých záhybů jejího polhlaví. Kolem látky už pysky natékaly touhou. Strčil pod kalhotky prst a začal jím zkoumat hedvábné záhyby velkých i malých pysků a otvoru kundičky. Na chvíli ho pak vytáhl, dal si ho pod nos a strčil do úst. Kořeněná vůně ho úplně omámila, takže tentokrát do ní zastrčil palec až po poslední článek a dlaň položil na chvějící se stydkou krajinu své partnerky. Cítil, jak se stěny její vaginy kolem jeho prstu stáhly.

Když nějaký člověk vešel do vedlejší kabinky, Elle zadržela výkřik a svaly se jí přitom ještě víc sevřely a definitivně mu uvěznily prsty v jejím těle.

(Anonymní fiktivní příběh z 15. 6. 2010)

Když jsem došla na dohled bezpečnostních kamer střežících vchod, nevěnovala jsem žádnou pozornost majestátní centrální budově se čtyřmi obrovitými sloupy a spektakulárním venkovním schodištěm. Budova se během vlády teroru stala symbolem žízne po krvi a já jsem jen doufala, že Louise nepošlou pod gilotinu, jako odpůrce Velké francouzské revoluce.

V hale, bohatě vydlážděné mramorem, jsem se držela směru, který mi ukázal jeden soudce v taláru, jenž neopomněl cestou pokukovat po mých stehnech. Musel to být nějaký místní zvyk, protože jsem si všimla, že všichni jeho kolegové dělají totéž.

Po desetiminutové chůzi bludištěm chodeb jsem se konečně ocitla ve vestibulu Reného Parodiho pod velkou skleněnou kopulí, svou výškou připomínající Eiffelovu věž. Tam jsem uviděla první kamery a mikrofony a reflexivně jsem si nasadila černé brýle.

„Je tady! Barlet přišel, kluci!“

Jako spojený včelí roj, vrhající se na cíl, se všichni rozběhli k Louisovi a Zerkimu, kteří se objevili na schodišti B, na opačné straně, než jsem se nacházela já. Nemohla jsem k nim a musela jsem se spokojit jen s tím, že jsem je pozorovala skrz les tyčí s mikrofony a kamery. Dav se kolem nich uzavřel a novináři spustili vodopád otázek:

„Pane Barlete, můžete říct pár slov pro diváky France Info, prosím?“

„Považujete se za pornografa?“

„Co vzkážete rodičům dětí, šokovaným vaší výstavou?“

„Je bezpodmínečně nutné ukazovat v umění pohlaví, pane Barlete?“

Jak mu můžou pokládat takové otázky? Proč tak ochotně šíří Gobertovy nejasnosti? Měla jsem chuť skočit jim po krku, shodit jejich drahé přístroje na zem, říct jim, že Louis je ve skutečnosti něžný, taktní, citlivý a vzdělanější než oni všichni dohromady. Louis se Zerkim se vůči výpadům tvářili lhostejně a razili si cestu davem ke dveřím, nad nimiž se skvěl nápis: *XV. soudní síň*.

Vešli do nich a frustrovanou a vyhladovělou smečku nechali za sebou.

Od chvíle, kdy Louis otevřel svou galerii, rozhodl se učinit z jejich sexuality centrální téma výstav. Jeho soukromý palác se stal erotickou Medicejskou vilou a umělci, které tam zve, zachycují jeho soulože s Elle ve formě, kterou si mohou vybrat. Jedna z nejspektakulárnějších sérií spočívá v zachycení soulože šesti kamerami, zabírajícími ji ze všech

úhlů. Pak jsou těla vymodelována a na 3D tiskárně z nich umělec vytvořil sošky z polymeru, jež detailně zachycují postup soulože.

Série se jmenuje Lotus. První soška zachycuje Elle sedící mezi nohama svého milence a tisknoucí se k jeho údu. Na druhé miniatuře má Louis strčenou ruku Elle mezi stehny a dráždí jí poštváček. Sošky číslo 3 a 4 zachycují soulož jako takovou. Poslední soška zachycuje Elle s vypnutými řadry, prohnutou v bocích a s otevřenými ústy. I z umělé hmoty je zřejmé, že právě prožívá orgasmus.

(Anonymní fiktivní příběh z 15. 6. 2010)

Sotva to novináři ke svému zklamání zjistili, našli si nový cíl: Muže s holou hlavou, ještě však poměrně mladého, dalo-li se tak soudit z jeho rysů a čilé chůze. Všichni se mu okamžitě rozběhli vstříc. Ve všeobecném randálu jsem zachytila slova:

„Delacroix! To je Delacroix!“

Stéphane Delacroix! Bývalý Davidův zaměstnanec namočený do skandálu s East-X Prod! V duchu jsem se ptala, co tady chce. Kromě toho, že do obou případů byl zapletený David, žádná jiná souvislost mezi případem Sauvage-Barlet a kauzou East-X Prod neexistovala.

Ale od chvíle, kdy jsem se seznámila s rodinou Barletových, přestala jsem věřit na shody náhod.

Delacroix brzy zmizel někde v útrobách paláce a štekající smečku odvedl s sebou. Aniž to věděl, uvolnil mi bitevní pole a já mohla bez povšimnutí vstoupit do soudní síně číslo patnáct.

Vypadala přesně tak, jak jsem si ji představovala. Obložená dřevem, prosezená křesla a kulaté lustry, dostatečně osvětlující míst-

nost ze závratné výšky. Vzadu za lakovaným pultem seděl předseda, obklopený dvěma přísedícími a horou dokumentů, a trpělivě čekal, až se zvědavci usadí v lavicích. Začátek stání se opožděoval. V první řadě seděl zády ke mně Louis a ruce měl vyrovnaně zkřížené na hrudi. Na opačné straně prostřední uličky jsem poznala holou hlavu a našpulené rty Antoina Goberta, představujícího civilní žalující stranu. Jeho advokát horečnatě listoval poznámkami.

Dva údery kladívkem udělaly konec vřavě. Všichni se vrhli na svá místa a předseda soudu, šedesátník vypadající o dvacet let starší, svým poněkud třaslavým hlasem oznámil:

„Zahajujeme soudní řízení ve věci žaloby rodičovského sdružení APVVV, zastupovaného panem Antoinem Gobertem, proti galerii Barlet-Sauvage, zastupované zde přítomným Davidem Barletem...“

Jeden z přísedících mu něco pošeptal do ucha a předseda se dutým hlasem opravil:

„Ehm... Ano, promiňte. Zde přítomným Louisem Barletem.“

Diváky proběhla vlna veselí. Kdyby věděli, jak se tenhle malý a evidentně nevinný omyl blíží skutečnosti...

„Pane Barlete, přiznáváte, že jste o svobodné vůli vystavil ve výkladní skříni své galerie záběry onanujících lidí?“

„Ano, pane předsedo.“

„K tomuto rozhodnutí jste došel sám?“

„Ano.“

Při každém „ano“ mého muže se vydral z hrudí mých sousedů pobouřený vzdech. Nepřekvapilo mě, že díky pomlouvačné kampani vedené Gobertem na Davidův příkaz jsou přítomní v sále naladění proti Louisovi.

Po půlhodině si vzal slovo státní zástupce a ve svém návrhu byl ještě přísnější než civilní žaloba.

„Žádáme striktní dodržení zákona, pane předsedo. Vycházíme z článku 227–24 trestního zákona a navrhuje pokutu ve výši sedmdesáti pět tisíc eur a trest vězení tři roky nepodmíněně.“

Dokonce i publikum, které jsem nemohla podezřívát ze sympatií k Louisovi, výše trestu zaskočila.

„Co podle vás ospravedlňuje tak přísný trest, pane prokurátore?“ zeptal se předseda.

„Minulost obžalovaného, pane předsedo. Dovoluji si upozornit soud, že obžalovaný byl v květnu roku 1999 obviněn z veřejného pohoršení.“

„Jistě, známe jeho trestní rejstřík a víme, proč tam figuruje,“ vyvrátil předseda námitku.

Zdálo se, že státní zástupce, krasavec s takřka nadpřirozenou přílbou šedých vlasů, z toho má proti všemu očekávání radost. Předal slovo Gobertovu advokátovi, muži skoro stejně ošklivému, jako byl jeho klient. Ten se také tvářil potěšeně. Chystali zřejmě nějaký podraz.

„Dvě věci nevíte, pane předsedo,“ řekl advokát. „Za prvé tu máme sérii fotografií z vernisáže inkriminované výstavy. Byly pořízeny z galerie v rue de Sévigné...“

Advokát vyndal z obálky několik barevných zvětšenin a ukázal je nejprve předsedovi a potom publiku. Na každé z nich byla vidět skupina dětí a dospívající mládeže shromážděná před obrazovkami Davida Garcheyho. Bez problémů jsem na nich rozeznala modely z výstavy *Permanentní sex*. Představovala jsem si, že fotografie byly pořízeny

v prvních minutách výstavy, ve chvíli, kdy si Louis ještě neuvědomoval, k jakému pozdvižení před výlohou dochází. O předvádění pornografie před nezletilými nebylo tentokrát žádných pochyb.

Zbývala jediná otázka: Kdo ty fotografie pořídil? Kdo mohl předvádět, co se před výlohou odehraje? Byl to Antoine Gobert osobně a upozornil ho na to David?

Pokud jsem mohla posoudit, Louis žádné viditelné emoce neprojevil. Totéž platilo i o Zerkim, který musel takový vývoj čekat, a přesto si jen něco čmáral na titulní stranu svého spisu.

I na tu dálku jsem však cítila, jak můj muž pění vzteky. Musel mít pocit, že se mu uvnitř zřítil domeček z karet. Tolik jsem toužila vzít ho do náruče, utěšit ho, úplně jinak než tím čirým sexem na internetu. Jen mu nabídnou krunýř něhy, pod nějž by se v těchto šléných okamžicích ukryl.

„Dobrá, myslím, že jsme toho už viděli dost,“ prohlásil předseda. „Jaká je ta druhá informace, o níž se s námi chcete podělit?“

Gobertův advokát se sklonil nad stůl a vzal si druhý svazek. Z místa, kde jsem seděla, jsem nemohla rozeznat jeho obsah.

„Nechám soud, aby si prohlédl další dokumenty,“ řekl advokát emfaticky.

„O co se jedná?“

„O ukázky z blogu, který poslední měsíce provozuje na internetu Louis Barlet a jeho mladá družka, slečna Annabelle Loranová. Na tomto blogu vystavují svou intimitu, ehm, *odhalenou* do posledních detailů. Jen bych chtěl připomenout, že tento blog je přístupný všem a že poskytuje přímo explicitní návod, jak se oddávat zvrhlým mravům.“

Bála jsem se, že teď mě konečně všichni poznají. Ale zdálo se, že si mě nikdo nevšímá. Všichni byli zaujati tím, co se odehrávalo na scéně.

Od svého zasvěcení se Elle učila tak rychle, že to jejího druha překvapilo. Byla to teď ona, kdo jejich vztahu teď dodával TO. A proti všemu očekávání přišla na chuť hrám, které se jí Louis ani neodvážil navrhnout. Například ji nic nevzrušovalo víc, než když svého muže poslal do náruče jedné z těch ruských kurev, které s takovou nenasytostí konzumoval před jejich seznámením.

Vždycky si sedla nahá na židli postavenou vedle jejich postele. Zatímco blondýnka Louise kouřila, Elle lehce roztáhla nohy a začala se hladit. Vnímala každý detail, každou žilku, která nabíhala na údu, každé mlasknutí, když úd jejího muže zmizel mezi něžnými a růžovými rty. Než si do sebe zasunula vibrátor, někdy dívku povzbuzovala slovy nebo plácáním přes zadek. Když konečně Louis pronikl do mladé krásky, přesunula se Elle tak, aby měla co nejlepší výhled. Přesně tu chvíli si vybrala, aby do sebe zasunula vibrátor tak hluboko, jak to její kundička dovolovala. Otáčela s ním ve svých hlubinách čím dál rychleji. Vibrace zasáhly celou spodní část jejího těla. Hlavou se jí honily zmatené myšlenky, mezi nimiž převládala představa, že je Louisovým údem a zároveň pohlavím dívky, s níž šukal, a dokonce penisem neznámého muže, který zase šukal ji... Už nevěděla, jestli je mužem, nebo ženou, údem, nebo vaginou. A z tohoto zmatku, k němuž se družil pohled na jejího muže souložícího před jejíma očima, se zrodilo to nejsžíravější štěstí, jaké kdy poznala.

(Anonymní fiktivní příběh z 15. 6. 2010)

Zerki až do této chvíle mlčel. Předpokládala jsem, že v tomto stadiu přelíčení je jeho strategie určena, aby svého klienta ještě víc nepotopil. Teď se však náhle vztyčil a pevným hlasem prohlásil:

„Pane předsedo, můj klient vznáší formální námitku proti autenticitě těchto dokumentů. Není jejich autorem. Tyto stránky byly v celém rozsahu vytvořeny, aby ho poškodily. V pravou chvíli zdůvodním, co jsem právě oznámil.“

„Dobře, dobře...“ přisvědčil unaveně předseda. „Tak daleko ještě nejsme. Pro tuto chvíli nebudou tyto dokumenty zařazeny mezi důkazní materiály.“

Zerkiho protivník se tvářil, jako by se ho to nijak nedotklo, ale věděl, že především získal bod, který bude mít v závěrečném účtování velkou váhu.

Předseda vrhl postranní pohled na hodinky a hlasitě oznámil:

„Odročuji toto stání. Páni advokáti, vaše závěrečné řeči a své rozhodnutí odročuji ode dneška přesně za týden.“

Akteři případu okamžitě zamířili k východu a soudní zřízení nás poprosili, abychom je nechali co nejrychleji odejít. Dostala jsem se ze síně jako jedna z prvních, ze strachu, aby si mě Louis nebo Zerki nevšimli. Sice jsem snila o jeho náruči, ale vůbec bych nevěděla, co mám Louisovi za takových okolností říct. Hlavně ne v přítomnosti někoho třetího.

Dveře do soudní síně číslo patnáct se za mnou sotva zavřely, když jsem z vibrací mobilu zjistila, že jsem dostala zprávu.

Vím, že jste tady. Přijďte hned do síně číslo XVI. Budu vás čekat vpravo od vchodu. F.

Marchadeau si mě všiml na chodbě nebo před soudní síní?

O pár vteřin později jsem ho našla na určeném místě. Svůj věčný slaměný klobouk položil na sedadlo vedle sebe, aby mi rezervoval místo. Na klíně měl položený blok. Přiložil si ukazováček na rty, abych mlčela. V sále panovalo slavnostní napětí. Předseda byl mnohem mladší než ten ze síně XV., ale také mnohem útočnější.

„Pane Delacroixi, rádi bychom vás teď vyslechli,“ řekl Davidovu obětnímu beránkovi.

Delacroix vstal a přistoupil k pultíku určenému pro svědky. Evidentně nebyl ve své kůži, jako když jsem ho viděla na chodbě. Vytušila jsem, že se potí.

François naškrábal tři slova do bloku, jedno z nich podtrhl a pak mi lístek podal. *Ohromující, podvod, kuplířství*. Předpokládala jsem, že se jedná o specifické atributy tohoto jednání. Byly to hlavní body obžaloby, týkající se Delacroixovy aféry. Přikývla jsem.

Vpředu složil finanční analytik přísahu.

„Pane Delacroixi, byl jste odsouzen soudem prvního stupně za ilegální zaměstnávání a kuplířství, jehož jste se dopouštěl prostřednictvím společnosti East-X Prod. Proti tomuto rozhodnutí jste se odvolal a své odvolání jste zdůvodnil tím, cituji vašeho obhájce, že se vaše účast na podnikání společnosti East-X Prod omezila jen na finanční spolupráci, při níž jste zastupoval Barletovu skupinu, která vás v té době zaměstnávala. Tvrdíte, že jste vůbec nevěděl o skutečných aktivitách této společnosti ani podmínkách, za kterých najímala *herečky*.“

Schválně zdůraznil poslední slovo a vyvolal na tvářích přítomných úsměv.

„Přesně tak, pane předsedo.“

„Dobře... Prostudoval jsem si vaši výpověď při prvním soudním jednání a vy jste už tehdy založil obhajobu na stejném tvrzení, aniž jste přišel s nějakými novými důkazy. Můžete nám říct, co se od té doby změnilo?“

Nový Delacroixův obhájce, mladá krásná černoška, elegantně vstala a dokonale uctivým tónem přispěchala svému klientovi na pomoc:

„Jestli dovolíte, pane předsedo...“

„Doktorko Ouedraogová, budete mít příležitost se vyjádřit, až na to bude čas...“

„Dovolím si trvat na svém, protože dokument, o němž mluví můj klient, figuruje ve spisu, na nějž se musím odvolat.“

Předseda se na ni zamračil a pak si jedním z přísedících, blondýnkou se rty nafouklými kolagenem, nechal zmiňovaný dokument podat.

Překvapeně našpulil rty, zahleděl se na obžalovaného, kterému jeho obhájkyňe poslala zářivý úsměv, a potom ho mnohem mírnějším tónem oslovil:

„Pane Delacroixi... Jestli tomu dobře rozumím, tento dokument, který jste nechal předložit odvolacímu soudu, je kopie zápisu společnosti East-X Prod do obchodního rejstříku v Paříži.“

„Přesně tak, pane předsedo.“

„Pokud je tento dokument platný, zdá se, že nefigurujete mezi původními akcionáři podniku.“

„Přesně tak.“

Útok, který David vedl proti svému finančnímu analytikovi, byl od počátku postaven na faktu, že Delacroix založil společnost East-X Prod bez jeho vědomí a s penězi Barletovy skupiny. Pokud

ovšem jeho jméno na zakládajícím dokumentu chybělo, celá žaloba se musela zhroutit.

„A proč máme k dispozici tento dokument až teď?“

„Ze stejných důvodů, které dokazují, že je můj klient nevinný,“ odpověděla obhájkyň s úsměvem, při němž všichni mohli obdivovat nejen její výmluvnost, ale i ladné křivky.

„Hm... Nezeptám se vás, jak jste k tomuto dokumentu přišli, paní doktorko...“

Obdařila ho svůdným a vítězným pohledem.

„Ale zeptám se, jestli jste si naprosto jistá, že se jedná o kopii totožnou s originálem. Jestli o něj požádám obchodní soud, dostanu stejný dokument? Jsme v tomhle zajedno, paní doktorko?“

„Ano, pane předsedo,“ trochu zadrmolila. „Jsem si tím jistá.“

„Dobře. Jen mě trochu překvapilo křestní jméno, které figuruje pod žádostí o zápis. Slovo *překvapilo* možná není úplně přesné...“ dodal předseda poněkud osobnějším tónem, což zřejmě nebylo jeho zvykem. „Tohle jméno jsem tu prostě nečekal.“

Křestní jméno? O jaké jméno šlo? Pouze Delacroix a jeho obhájkyň zřejmě pochopili narážku a zatvářili se spíš rozpačitě než spokojeně. Jestliže na tomhle dokumentu figuruje David, jak všichni v sále věřili, měli by vychutnávat pocit odvety. Místo toho se šklebili a zdálo se, že pospíchají, aby stání ukončili.

Zmateně jsem se podívala na Marchadeaua, ale ten mi naznačil, že taky nic neví.

„Pane prokurátore, předávám vám výše jmenovaný dokument a žádám, abyste zahájil trestní řízení pro ilegální zaměstnávání a kuplířství proti *Louisi Barletovi*...“

V útrokách mi zahřměla exploze a vzápětí se rozšířila do všech mých údů. Svaly mi ochrnuly a já nebyla schopná jediného pohybu, dokonce jsem nemohla ani mrkat, ani křičet.

Tím, že předseda vyslovil jméno mé lásky, ukřižoval všechny mé poslední naděje.

„...minoritnímu akcionáři a prezidentovi společnosti East-X Prod.“

5.

16. června 2010

Žena se s trhnutím probudila. Noční můra byla tak reálná, že několik vteřin nevěděla, jestli ještě spí. Ale ačkoliv se domnívala, že se vrátila do bezpečného a reálného světa živých, monstrem se vynořilo zpod postele s otevřenou hubou a chystalo se ji celou pozřít. Potom se znovu probudila...

Ta žena, která se propadala z jedné noční můry do druhé, jsem byla já. Nepadala jsem pořád, na chvíli jsem se vždycky vynořila, abych se na okamžik uklidnila a získala trochu víry. Ale jakmile jsem začala věřit, že stojím na pevné zemi, všechno se pode mnou znovu propadlo.

Po šoku, který mě znovu připravil o veškerou odvahu, mě Marchadeau odvedl do kavárny Deux palais naproti justičnímu paláci. Kromě turistů tam se svými advokáty seděla řada rozvádějících se manželských párů. Nad kouřícími šálky tam nevládla zrovna příjemná atmosféra. Ale kousek od nás seděl právě rozvedený pár a hl-tal se očima. Bylo jasné, že dlouho rozvedení nezůstanou.

„Je to určitě zase jen další Davidova intrika,“ snažil se mě uklidnit François.

„Já vím...“ vydechla jsem a na nic jiného jsem se nezmohla.

Na opačné straně bulváru se na chodníku objevil bzučící roj. Mezi kamerami a mikrofony na tyčích trčících vzhůru jako oštěpy jsem vytušila Louise a jeho advokáta, pospíchající, aby unikli hučícím vlnám otázek. Na tuhle vzdálenost se nedalo rozeznat, jak se oba tváří. Ale z toho, jak Zerki kolem sebe mával rukama, aby odehnal dotírající novináře, jsem mohla změřit rozsah škod. To, co právě zaznělo v soudní síni číslo šestnáct, mohlo pro jeho klienta znamenat mediální a společenskou smrt. Tento druh nešťastných shod okolností byl většinou výsadou vysoce postavených darebáků, šéfů podsvětí nebo prohnitých politiků.

Smečka se vzdalovala směrem k Tour de l'Horloge, Hodinové věži. Pro mě to byla hodina naprosté zkázy. Bývala bych si přála, aby se čas zastavil, protože mi přinášel jen samá neštěstí.

Do kavárny vešli dva reportéři ověšení materiálem a usadili se kousek od nás. Naštěstí mě nepoznali a nahlas si začali vyměňovat postřehy.

„Jestli chceš slyšet můj názor, tak má vymalováno...“

„O kom to mluvíš?“

„O tom starším bratrovi, o Louisovi...“ odpověděl zkušenější z nich rozhodným tónem.

Zachvěla jsem se a tím jsem prozradila chuť do jejich rozhovoru zasáhnout. Marchadeau mě však pevnou rukou zadržel. Nedělejte to, naznačil mi starostlivýma očima. Zaplatil útratu a vedl mě k východu. U dveří nás předběhl ten rozvedený pár. A zatímco se mezi davem turistů začali vášnivě objímat, zastavila jsem se na prahu. Reportéři pokračovali v rozhovoru.

„Delacroix zůstane pod soudním dohledem,“ řekl pesimista. „Jeho bluf zatím nefunguje, jak by si přál.“

„Hm... Ale přijde mi trochu divný, že byl David Barlet tak snadno prohlášen za nevinného,“ řekl druhý reportér pochybovačně. „Velké ryby z toho jako obvykle vyvážnou a ani si neodřou šupiny.“

V duchu jsem ho blahořečila.

„Máš pravdu,“ odpověděl jeho kolega, „ale všimni si, že to potvrzuje, co David Barlet tvrdil vždycky. Že viníkem je buď Delacroix, nebo bratr, že on o těch špinavých investicích vůbec nevěděl.“

Znovu jsem pocítila touhu vrhnout se tomu tloušťíkovi v khaki bundě po krku, ale tentokrát mě Marchadeau bez milosti vystrkal ven.

„Nemůžete lidem bránit v tom, aby si mysleli, co chtějí, Elle.“

„I když věří pitomostem?“

„Ano,“ odsekl. „I v takovém případě.“

„Jestli se novináři nechají tak snadno utáhnout na udici, pak nevím, co si pomyslí veřejnost...“

„To nám může být fuk. Zítra někdo najde v ledničce tři zabitá miminka a veřejnost bude mít jinou zábavu. Důležité je poslechnout si, jak spojení s tou produkční společností vysvětlí Louis.“

„Ale...“ pokusila jsem se vzepřít.

„My dva se shodneme, že s tou historkou nemá pravděpodobně nic společného. Ale vy dva si to mezi sebou vyjasnit musíte.“

Na okamžik jsem si Louise představila na place při natáčení jednoho z těch filmů, produkováných *jeho* společností. Jako každý dobrý šéf v tomhle byznysu se nesmí nechat napálit a musí osobně kontrolovat zboží. Představila jsem si, jak se mezi dvěma záběry ne-

chá rozmazlovat blondýnkou se rty nafouklými héliem, která bere jeho dlouhý a jemný úd do pusy tak hluboko, že to vypadá, jako by byla ústy přivařená k jeho podbřišku. Ovládá to tak dokonale, že jí stačí pár pohybů, aby se do ní vystříkal, zatímco ona nastavuje zadek do nejlepšího záběru kamery.

Byl by schopen, po vzoru některých hvězdných producentů tohoto žánru, zúčastňovat se osobně výběrových castingů, při nichž se kandidátky prostituují jen proto, že sní o slávě?

„Jestli chcete, aby se mohl úspěšně bránit,“ pokračoval Marchadeau a vytrhl mě z mých myšlenek, „musí cítit, že při něm stojíte.“

Kousek od nás zamířil rozvedený pár ke stanici metra Cité. Vedli se zavěšení jeden do druhého a já jim záviděla jejich minulé rány, hádky, a dokonce i rozvod, protože to všechno jim umožnilo se znovu dát dnes večer dohromady.

„Budu ho podporovat...“ řekla jsem plačtivě.

„Tak mu to řekněte.“

Jakž takž jsem se dopravila do rue du Trésor a zbytek odpoledne jsem strávila bezmocným posíláním vzkazů na Louisův mobil. Zpočátku jsem se snažila, aby ty vzkazy vypadaly lehkomyšlně, ale postupně nabývaly na vážnosti. V tu dobu se už všechny rozhlasové i televizní stanice zabývaly otázkou, jakou roli v Delacroixově aféře hrají bratři, nebo spíš bratr. Novináři se tím přímo opájeli. Melodramaticky citovali dokonce bibli a věčnou rivalitu mezi Kainem a Ábelem. Tahle historka pro ně byla požehnáním, protože v sobě obsahovala ingredience temné tragédie. Někteří komentátoři se spíš zaobírali ekonomickou stránkou věci. Tím, že se David zba-

vil všech podezření, vázajících se k jeho osobě, překonal poslední překážku bránící fúzi jeho skupiny s korejskou GKMP. Posvěcení a další bohatství mu otvíraly svou náruč.

Kolem dvacáté hodiny, ve chvíli, kdy začínaly zprávy na dvou velkých televizních stanicích, můj mobil konečně zavibroval. Okamžitě jsem televizi vypnula a vrhla jsem se k telefonu. Když jsem viděla jméno na displeji, neubránila jsem se zklamané grimase.

„Annabelle, dobrý večer, tady Jean-Marc Zerki.“

„Dobrý večer, pane doktore.“

„Sedím dole v TrésOr. Čekám na vás.“

Sám? Neměla jsem čas se ho zeptat. Zavěsil.

Spěšně jsem na sebe natáhla jedny staré šaty, vyspravené květovanými vzory – doba, kdy jsem si nechávala upravovat šaty, mi připadala strašně vzdálená – a těch šest pater dolů jsem seběhla a vůbec si neuvědomovala riziko, že bych mohla na čerstvě napastovaných schodech uklouznout.

Podle hřívy havraních vlasů, lesknoucích se jako křídla domácího ptactva, jsem okamžitě spatřila stůl, u něhož seděl.

„*Monaco?*“ zeptal se mě bez pozdravu a ukázal na své pivo, z něhož ještě nestačila spadnout pěna.

Pamatovat si oblíbené nápoje svých klientů bylo zřejmě součástí jeho řemesla. Vyčerpaně jsem přikývla a klesla na židli, která byla vyrobena z imitace slámy. Terasa, zalévaná líným sluníčkem, byla plná. Skupinky přátel a kolegů se hlasitě smály, plánovaly dovolenou nebo vzpomínaly na opilecké mejdany.

Naše rozpačité mlčení kontrastovalo s okolním přátelským lozozem, ale zdálo se, že si nás nikdo nevšímá.

„Před několika lety začaly Barletovy akcie znepokojivě klesat,“ překvapil mě Zerki profesionálním tónem. „Na radu některých finančních expertů, mezi nimiž měl hlavní slovo Gobert, se David rozhodl přistoupit na politiku diverzifikace.“

„Jakou?“

„Oficiálně se jednalo o klasické aktivity blízké jeho předchozímu podnikání. Jeho televizním společenstvem to umožnilo spolupracovat s vlastními filiálkami a neobracet se na konkurenci. Jednalo se o produkční společnosti, postprodukci, herecké agentury... David jich za dva nebo tři roky založil nejméně tucet. Navíc mu to usnadnilo vydávat falešné faktury, stabilizovat účty a na konci roku se vyhnout vysokým daním.“

Nezeptala jsem se ho, jak se to dozvěděl. Část těchto informací mu určitě poskytl Louis. Ale David svého staršího bratra vždycky držel stranou od nejcitlivějších informací. *Mám své zdroje*, určitě by mi odpověděl Zerki, kdybych mu tu otázku položila.

„Jakou to má souvislost s East-X Prod?“ zeptala jsem se, než jsem smočila rty v růžovém nápoji.

„David nemohl riskovat, že bude všechny ty filiálky řídit osobně. Pověřil jejich vedením některé své blízké, a dokonce použil nastrčené figury, když se jednalo o příliš citlivé aktivity.“

„Ale,“ vykoktala jsem, „proč proboha Louis souhlasil, že na sebe vezme za takovou společnost odpovědnost?“

„Samozřejmě že když mu David nabídl podpis pod žádost o zaplacení do rejstříku, neupřesnil mu, jaké filmy se chystá East-X Prod financovat.“

„Chcete tvrdit, že vůbec nevěděl, co podepisuje?“

„Tak se to taky dá říct,“ přisvědčil Zerki s rozmrzelým úšklebkem.

„Jak mohl být tak...“ rozčílila jsem se.

„Naivní?“ dokončil Zerki místo mě. „V té době Louis souhlasil, že na Davidovu žádost převezme místo komunikačního ředitele Barletovy skupiny. Jejich vztahy se uklidnily. Louis neměl důvod podezřívat bratra z takové rány pod pás. Řízení společnosti East-X Prod se pro něj navíc omezilo jen na podepsání deseti či dvanácti dokumentů ročně, na nichž nebylo na první pohled nic závadného.“

Obsah alkoholu v *monacu*, což je směs piva a grenadiny, nesmí překročit 0,2 promile. Přesto jsem se začala cítit jako podnapilá. Hlasitá mluva našich sousedů se mísila s jejich obličejí a moje oči naplnil teplý kaleidoskop letních barev, až se mi z něj zamotala hlava.

Zerki položil dlaň na mou ruku a z toho víru mě vytrhl.

„Elle? Je vám dobře?“

„Ano...“ odpověděla jsem a snažila se vzpamatovat. „Chcete říct, že ho David naprosto vědomě zatáhl do tak nebezpečného figlu?“

„Tak mi to připadá. V obchodním žargonu se tomu říká hromosvod. Za krásného počasí je to hejl, kterého nechají držet deštník.“

„A když přijde bouřka, je první, koho zasáhne blesk.“

„Přesně tak.“

Zazvonil mu telefon. Podíval se na displej, ale pak se vrátil ke mně. Předpokládala jsem, že mu po odpoledním odhalení volají kolegové, informátoři i mrchožrouti.

„Ale stejně... Když vypukla Delacroixova aféra, Louis nepochopil, že se nechal vlákat do pastí?“

„Hned ne. Zpočátku ho David ujišťoval, že se nic neděje. Přísahal, že to, co se dělo v East-X Prod, probíhalo bez jeho vědomí.“

„Louis tomu věřil?“

„Předpokládám, že ano. David mu dokonce poskytl důkazy, že za všechno může Delacroix. Louis neměl důvod nějak se v tom hrabat.“

Jenomže obětní beránek si to nenechal líbit a vystrčil drápy.

A co se týkalo Louise, ten si místo ostudy zvolil mlčení a přede mnou ukrýval všechny své obavy.

„Věci se začaly kazit, když se Delacroix odvolal,“ pokračoval Zerki. „A když se rozhodl zkompromitovat Davida. David v tu chvíli neměl na výběr nic jiného než potopit Louise, aby se z toho sám dostal.“

„Ale ta jeho advokátka... doktorka Ouedraogová. Jak se jí podařilo získat kopii zápisu do obchodního rejstříku?“

„To je právě ta otázka,“ odpověděl a přimhouřil oči do úzkých čárek. „Tady se to mezi bratry Barletovými zkomplikovalo.“

„Proč to říkáte?“

„Protože kromě prezidenta společnosti existuje jen jedna jediná osoba, která si může vyžádat kopii tohoto dokumentu.“

„Kdo?“

„Zmocněnec, který předložil žádost v podatelně.“

„A to byl kdo?“ pospíchala jsem na něj a nervy jsem měla napjaté jak struna.

Zerki si vychutnával efekt, jímž na mě jeho slova zapůsobila, lokl si piva a pak na mě upřel svůj ostrý pohled.

„Jeho jméno jsme opakovali tisíckrát. Gobert.“

Gobert, muž oddaný Barletově společnosti, mluvčí svého pána. Pořád on.

Takže Delacroix naprosto vědomě souhlasil, že Louise obětuje. Najal si ho mladší bratr, ten, který byl adoptovaný, ten, jenž se rozhodl zmocnit se dědictví ve všech směrech. David pošpinil Louiso-vu čest, triumfoval ve všech společných projektech, odsoudil svého rivala k smrti... a v samotném zárodku zničil pár, který zabil ten jeho.

Mlčky jsme oba upili polovinu obsahu našich sklenic. Napadlo mě, jaký asi Zerki vede intimní život. Šuká s nějakou mdlou blondýnkou dvakrát týdně? Nechá se občas nějakou kolegyní vykourit na záchodě justičního paláce? Nebo má radši pikantnější hry? Je typem muže, kterého bych mohla potkat na chodbách Two Moons?

„Vyprávěl vám Louis, co pro mě David tuhle přichystal v Hotelu des Charmes?“

„Ano...“ přisvědčil a namočil si nos do pěny. „Vyprávěl mi to.“

„Myslíte si... Nemůžeme to proti němu použít?“

„No... V tomto ohledu nemáme jediný důkaz, že by David v té místnosti byl. Žaloba pro napomáhání na znásilnění by neobstála. Vaše slovo by stálo proti jeho. A v současném kontextu by to vaše určitě zpochybnili.“

Měla jsem se vystavit takové zkoušce? Dalšímu ponížení? David mě vyfotografoval v tak potupné pozici, že by mi nikdo neuvěřil.

Přiklonila jsem se tedy k advokátovu znaleckému posudku a on mou rezignaci odsouhlasil zamrknáním. Poprvé jsem si však všimla, že se netváří tak sebejistě. Přestal se mračit.

„Elle, já... musím se vám s něčím svěřit.“

Pravou rukou si nervózně pohrával se skleničkou a při každém pohybu málem rozlil její obsah.

„Po dlouhé úvaze jsme se s Louisem rozhodli, že bude rozumnější postavit vaše manželství na vedlejší kolej.“

„Jak to myslíte, na vedlejší kolej?“ procedila jsem mezi zuby.

„Zůstanete ve svém bytě. Louis na místě, které bude zatím lepší utajit. Kontakty omezíte na minimum, hlavně na veřejnosti.“

Strnula jsem a proutěná židle pode mnou zaskřípala, jak jsem se nahnula dopředu a chystala se vrhnout na svůj protějšek.

„Tahle úžasná myšlenka napadla vás?“

„Počkejte...“ řekl na svou obranu, autoritativně a sebevědomě jako předtím. „Pochopila jste vůbec, co se v té soudní síni odehrálo? To je válka! Otevřená a totální válka!“

Mluvil o bratrech, nebo o soudním jednání, v němž stál proti svému někdejšímu mentorovi, doktoru Boffordovi?

„Použijí absolutně všechno, aby Louise pošpinili!“ dodal.

„A žít s manželem... to vám připadá špinavé?“ zeptala jsem se rozhořčeně.

Já vím. Nechovala jsem se moc čestně. Nechala jsem na něm tíhu rozhodnutí, které jsem měla učinit sama a dřív, než mi ho oba vnutí. Byla jsem ta, která měla opustit arénu první.

„Chápejte dobře, co chci říct. Louis vás chce ušetřit ran, které jsou určeny pro vás. A věřte mi, přijdou další. Když vás udržíme stranou, soustředí se jen na něj. Ale jestli se mu vystavíte po boku, tisk si na vás smlsne. Nakonec na vás vytáhnou vaši minulost hotelky...“

Radši jsem se ho ani nezeptala, co všechno mu Louis napovídal.

„Neberte má slova jako kritiku. Nechci tím vyjádřit nějaký morální soud. Jen...“

Co mi s tím svým výrazem našťavaného křečka chce říct?

„...váš pár nevědomě vysílá erotické signály, což poškozuje naše zájmy.“

Chtěla jsem protestovat, ale umlčel mě vztyčeným ukazováčkem.

„Je úplně jedno, jestli jste ten blog založili, nebo ne! Veřejnost tomu věří a tak to prostě je. Veřejnost se krmí a zároveň odsuzuje to, o čem si jen sní. Váš věkový rozdíl, to, že jste rok strávili v hotelovém pokoji... To všechno nevytváří příliš úctyhodný obraz. Dokud to celé neskončí, bude lepší, když na vás nebudou myslet jako na pár, ale spíš jako na dva volnomyšlenkáře libující si v luxusu.“

Nevěděla jsem, co na to říct. Jen mě zasáhlo, že mě tyhle důvody zastaví ve chvíli, kdy jsem bojovala, abych Louise zbavila jeho minulosti.

„Žádné styky na veřejnosti,“ řekla jsem nakonec poslušně. „Ale v soukromí se stýkat můžeme, ne?“

„Ano... Ale ne u vás, ani u něj. Od dnešního večera musíte počítat s tím, že se pod vašimi okny utáboří paparazziové.“

Ukázal na začátek uličky, jako kdyby se z rue Vieille-du-Temple měla vzápětí vynořit horda fotografů a vrhnout se na nás.

„Dokonce jsem Louisovi radil ještě radikálnější řešení,“ dodal. „Ale on kategoricky odmítl.“

Radikálnější než život jednoho bez druhého?

Tázala jsem se ho pohledem a on opět zabořil své tvrdé a bezvýrazné oči do mých.

„Vzhledem k vašim minulým vztahům s Davidem můžeme předpokládat, že čím víc budete vystavovat na odiv vaši manželskou solidaritu, tím víc vás bude nenávidět.“

„A jaký tedy navrhuje recept, který by ho uklidnil?“ zeptala jsem se vyzývavě. „Zlikvidovat jednoho z nás?“

Usmál se jako šelma, viditelně citlivá na takový cynismus a můj způsob boje. S výrazem, který měl ve tváři, se podobal víc než kdy jindy vykonavateli špinavé práce v mafiánských filmech.

„Ne, něco jednoduššího a ne tak definitivního,“ odpověděl vážně. „Rozvod.“

6.

18. června 2010

Člověk dokáže plakat celý den, ale nikoliv dva dny po sobě. Myslím, že jsem si něco takového kdysi přečetla v nějakém odborném časopisu. Že je to fyzický limit našeho zoufalství. Pláč je jako opilst, z člověka zůstane jen smutný a vyřízený uzlíček masa. Konec slz, začátek kocoviny a všedních denních starostí.

Sedmnáctého jsem tedy všechno vyplakala. Osmnáctého jsem trčela doma a cítila jsem se osamělejší než kdykoliv předtím. Čtyřicetadvacet svíček svého života proměněných v popel jsem rozestavila na své vysušené tělo. Zvláštní dort, bez chuti, bez vůně a hlavně bez radosti.

„Dobrý den, Elle, tady François... Marchadeau. Víím, že na to nemáte ani pomyslení, ale chtěl jsem vám k narozeninám popřát všechno nejlepší. Ozvu se, až budu mít něco nového. Brzy na shledanou.“

O hodinu později další vzkaz.

„Dobrý den. Myslím, že jsem poslední člověk, kterého bys dnes chtěla slyšet. Chtěl jsem ti jen popřát všechno nejlepší k narozeninám... A připomenout ti, že celá ta aféra se týká jen Louise a mě.“

Tebe jsem nikdy nechtěl zranit. Využij těchtohle let... Jsou nejkrásnější, ale člověk si to jen málokdy uvědomuje. Líbám tě.“

David...

Jak se může odvážit poslat mi takový vzkaz? Udělal to na radu svého advokáta, aby si mě lichotkami získal, v naději, že padnu do některé z léček, které nachystal pro svého bratra?

Byla jsem v pokušení ho okamžitě vymazat, ale nakonec jsem od toho upustila a přemýšlela, jestli by ho Zerki nemohl nějak použít – i když by to byl slabý důkaz.

Následující vzkaz mě však znepokojil ze všech nejvíc, ačkoliv ho tvořilo jen patnáct vteřin ticha. Pak se najednou ve sluchátku ozval dech. Anonymní. Přesto jsem však, nevím, podle jakého detailu, možná z ostrého zasípání nebo z jasného zvuku, pochopila, že se jedná o ženu. Intuitivně jsem věděla, o koho se jedná. Který z bratrů jí řekl, že mám dnes narozeniny? A z jakého perverzního důvodu se se mnou takhle potají spojila, ačkoliv přede mnou prchla z Orléanského náměstí, a možná i z Paříže? Chtěla jen slyšet můj hlas? Doufala, že jí odpovím?

Znovu jsem v duchu viděla její siluetu mihnout se v pozadí filmu *Neznámá z Paříže*. Kde se mohla ukrýt, když opustila zahradu v Nových Athénách a svou pozlacenou celu? V Saint-Malo, kam ji táhlo srdce? Nebo v nějakém bytě na Azurovém pobřeží, o němž se zmiňovala Chloé v seznamu nemovitostí rodiny Barletovy?

Číslo bylo samozřejmě skryté a nemohla jsem na něj zavolat.

Myslela jsem, že je to znovu ona, když o dvacet minut později telefon zase zazvonil. Ale ve sluchátku se ozvalo nadšené hulákání, které mi vyrazilo dech.

„Šťastné narozeniny, šťastné narozeniny, šťastné narozeniny, Annabelle... šťastné narozeniny!“

Nechala jsem uplynout dvě nebo tři vteřiny a potom jsem co nejsarkastičtěji řekla:

„Naštěstí umíš tančit.“

„Proč to říkáš?“

„Protože zpíváš příšerně.“

„To je od tebe laskavé...“ vzdychla Sophia, aniž se ve skutečnosti urazila. „I tak ti přeju šťastné narozeniny, zlato.“

„I tak? Prima.“

Ale nechtěla slyšet moje nářky, spustila běžný bujarý vodopád slov a doufala, že bude účinnější než obvykle.

„Vyrazíme si někam?“

„Hm... nemám chuť,“ odpověděla jsem s lehkým nádechem znechucení.

Byla to jedna z našich kultovních replik, kterou jsme si vypůjčily z jedné komedie Jeana Dujardina, který takhle trucovitě odpověděl na nabídku jedné kousavé osůbce. „Než odjedeš, špinavý špione, pomiluj se se mnou.“ – „Myslím, že ne.“ – „Proč?“ – „Nemám chuť... hm.“ Pochopila narážku, protože jsem ji slyšela, jak se na druhém konci aparátu potichu zachichotala.

„Přece nezůstaneš na narozeniny třet doma!“

„Ne, neboj,“ odpověděla jsem. „Půjdu ven. Musím zajít na jednu návštěvu.“

Už rok pro mě byl 18. červen jedním z nejsmutnějších dnů mého života.

Za necelou hodinu mě objednaný taxík navzdory zácpě na mostě v Neuilly vyložil před monumentálním vchodem na nový hřbitov v Puteaux. Cítila jsem bodnutí u srdce, že jsem nemohla mamince na poslední cestu nabídnout něco jiného než tenhle ošklivý labyrint prosklených věží, betonových bariér, zarostlých terénů a dálničních přivaděčů, oddělujících Puteaux od Nanterre.

Prošla jsem polokruhovým pseudoantickým sloupovým. Hřbitov se podobal jakékoliv jiné řadě hrobů. Slušnou práci tu odvedli městští zahradníci, kteří ho osázeli mladými stromky, takže návštěvník měl pocit, že tu roste příjemná bujná vegetace.

Před Maudiným hrobem jsem tentokrát nepotkala starého filozofa, jenž mi laskavě dal lekci při mé poslední návštěvě. Ale jak už jsem řekla, vyplakala jsem všechno, co jsem mohla, a žádná slza ten den nepotřísnila šedou a prašnou zem a nezplaněla ji.

Jeho teorie však musela mít reálný základ, protože před těžkou mramorovou deskou ze země vyrašila tři růžová kvítka, která jsem nedokázala rozpoznat. Kdo je zasel k hrobu mé matky? Snažil se mi starý pán dokázat, že slzy živých nemohou vyživovat květiny na hřbitově?

Kdo jiný by to mohl být, když ne on...?

Třeba mi o tom Louis jen neřekl. Ale možná, že jako v době, kdy maminku potají navštěvoval, mi chtěl dát ten nejkrásnější dárek k narozeninám. Udržoval Maudinu památku a sdílel mou bolest.

V mobilu jsem si uchovávala poslední hlasový vzkaz, který mi maminka poslala. Neodvážila jsem se ho otevřít, jako by byl radioaktivní, jako kdyby vyzařoval pravěkou bolest, kterou nedokáže